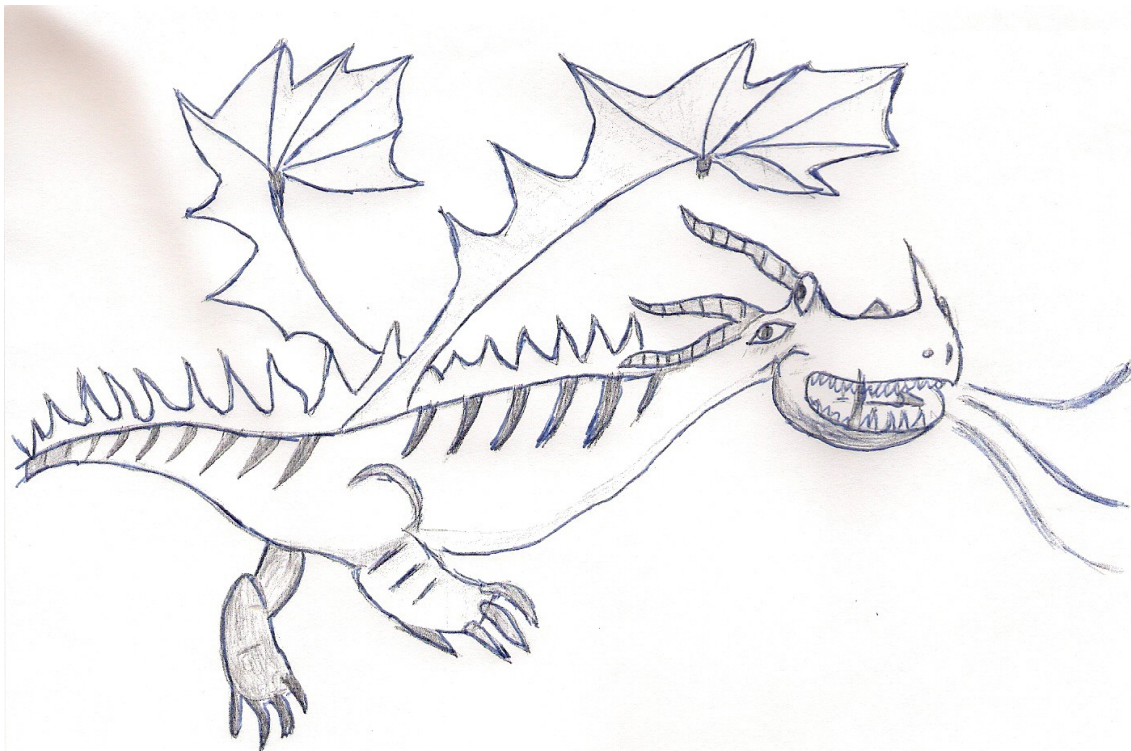

SOTA EL CEL DEL PUIG

Revista de l'institut Puig Castellar de Santa Coloma de Gramenet, núm. 33. Maig de 2010.

ÍNDEX

• 0. Presentació.....	3
• 1. Activitats.....	4
• 2. Literària.....	26
• 3. Tradicions.....	55
• 4. Assaigs.....	57
• 5. Col·laboracions.....	62
• 6. Llibres recomanats.....	66
• 7. Esports.....	75

SOTA EL CEL DEL PUIG és una publicació oberta a la col·laboració de tota la comunitat educativa de l'institut Puig Castellar. Santa Coloma de Gramenet, maig de 2010.

La vida és el que has donat.

Georges Seferis

Agraïments. Gràcies als alumnes (autors dels treballs), a Merche Muñoz, Pau Navarro, Carme Aresté, Agustina Rico, Carles Gil, Francesca Souto i Begoña Lameiro, que ens han donat escrits; a Tomàs Gómez i a Ester Marco, pels còmics, i a Eusebio Alegre, per les fotografies. Gràcies també a Hortensia Fernández, d'Ecologistes en Acció, pel seu article. Sense la col·laboració de tots ells aquesta revista no hagués estat possible. Paco Gallardo

0. Presentació

Aquest proper diumenge, dia 9 de maig de 2010, durant tot el matí, la Plaça de la Vila de la nostra ciutat acull la **XIV Diada de l'Ensenyament Públic**, aquest any sota el lema “El lleure és educació” (*Lleure, oci i esport, per una ciutat educadora, treballem en Xarxa*). Coordinada pel Casal del Mestre, aquesta festa —profundament arrelada a Santa Coloma—, és un diàleg obert entre l'educació pública i la ciutadania: l'alumnat de tots els nivells educatius, les famílies, el professorat i totes les persones que tinguin interès en enfortir els vincles entre les escoles i la ciutat són convidades a participar-hi. Des d'aquesta talaia de paper, fem ara una crida a la comunitat del nostre institut i a tots els amics de la nostra revista a compartir amb nosaltres aquesta felicitat trobada.

En aquest número (el 33!) de la nostra revista trobareu les següents seccions.

- **Activitats.** Aquest apartat recull comentaris d'alumnes sobre algunes de les activitats culturals i complementàries realitzades al llarg del 2n trimestre. Com ja és habitual donem diversos comentaris d'una mateixa activitat perquè considerem educatiu que tots els alumnes tinguin possibilitat de dir la seva i veure-la reflectida en aquesta publicació. Aquí tenim comentaris sobre xerrades fetes a l'hora de tutoria, sobre exposicions organitzades al centre o visites culturals, sobre representacions teatrals, conferències, excursions, recerques, etc.
- **Literària.** Quan tanquem aquest número, ja s'ha celebrat el concurs de Sant Jordi; no apleguem, però, de moment, tots els textos premiats perquè la revista es faria massa grossa i preferim deixar-los per al número següent. Publiquem ara, això sí, alguns exercicis d'estil que ens havíem arribat abans, tant en vers com en prosa, i alguns dels textos premiats i anunciem que el proper número donarem la resta de resultats del concurs.
- **Tradicions.** Com que la festa de Sant Jordi acostuma a ser cada any un bon moment per reflexionar sobre la necessitat de mantenir i enriquir aquesta tradició, recollim alguns escrits sobre aquesta festa de celebració de la primavera.
- **Assaigs.** Recollim tres assaigs d'alumnes de batxillerat: un sobre el canvi climàtic, de punyent actualitat, un altre sobre l'amor, un sentiment de tots els temps i un altre sobre les mares joves.
- **Col·laboracions.** Des del terratrèmol d'Haití, qui no porta aquest petit país al seu cor? Com que no hem d'oblidar Haití, incloem aquí un article d'una amiga de la nostra revista sobre les circumstàncies d'aquest país.
- **Llibres.** A aquesta secció recollim algunes recomanacions de llibres que, amb motiu de la Diada de Sant Jordi, van fer alumnes de 2n d'ESO i la recomanació d'una professora.
- **Esports.** Presentem aquí unes fotografies d'un dels nostres equips esportius i la promesa de publicar properament fotografies de la resta d'equips.

Que llegiu molt cordialment aquest i els propers números de la revista!

El coordinador

1. ACTIVITATS

Xerrades

Síndic local

- La xerrada que el Síndic local, el Sr. Fernando Oteros, ens va fer a l'hora de tutoria el passat 27 de gener, tractava sobre com funcionen les institucions locals i com poden presentar queixes els veïns de coses que passen a la nostra ciutat, com, per exemple, si a un veí li molesta l'aire acondicionat d'altre veí. O si en algun solar no es pot construir cap edifici i algú ho vol fer. El Sr. Fernando Oteros —l'actual defensor dels ciutadans a Santa Coloma davant de l'Ajuntament i de la resta de ciutadans— va venir a fer-nos la xerrada acompanyat per un dels seus ajudants. Per a mi aquesta xerrada ha estat molt interessant perquè hem après coses sobre els drets que tenim les persones i sobre com presentar queixes al defensor dels ciutadans a Santa Coloma de Gramenet. [Cristina Palomar, 3r d'ESO]
- En aquesta xerrada el Síndic ens va parlar dels drets que tenim com a ciutadans i de les lleis que hem de respectar a la nostra societat. Ens va explicar què hem de fer si volem presentar queixes, on hem de fer-ho i en quines condicions. El més important que ens va explicar eren els deures que una ciutadania ha de complir; també ens va parlar sobre què és un ajuntament i sobre les persones que hi treballen. Els ciutadans hem de saber els drets que tenim i els deures que hem de complir. I per saber de tot això aquesta xerrada ens va ajudar molt. [Raida Kadi, 3r d'ESO]

Orientació acadèmica

- El passat 21 de gener, Caridad Castillo, professora d'Informàtica, va venir a classe a fer-nos una xerrada d'orientació sobre el nostre futur acadèmic. Ens va explicar que, en acabar 4t d'ESO, hi ha moltes opcions per escollir, com el batxillerat o els cicles formatius, o, si no s'ha obtingut el graduat escolar, l'escola d'adults, els exàmens per accedir als cicles formatius de grau mitjà, etc. A mi realment no se'm va fer gens pesada aquesta xerrada i em va semblar molt interessant, ja que és molt important tenir informació per quan acabem 4t d'ESO. [Alba Jiménez, 3r d'ESO]
- El 21 de enero vino a nuestra aula la profesora de ciclos formativos Caridad Castillo para darnos una charla sobre los diferentes caminos entre los que podemos escoger al acabar 4º para seguir estudiando. Creo que fue una charla interesante porque así vamos conociendo las diferentes opciones entre las que tendremos que elegir para conseguir un buen trabajo. [Sergio Gracia, 3º de ESO]

- On the 21 first of January, Caridad Castillo, a teacher, came to my class to speak of professional training. This is very important because some people of my class can go to professional training, because they are already sixteen. [Laura Barea, 3 ESO]

Drugs and alcohol

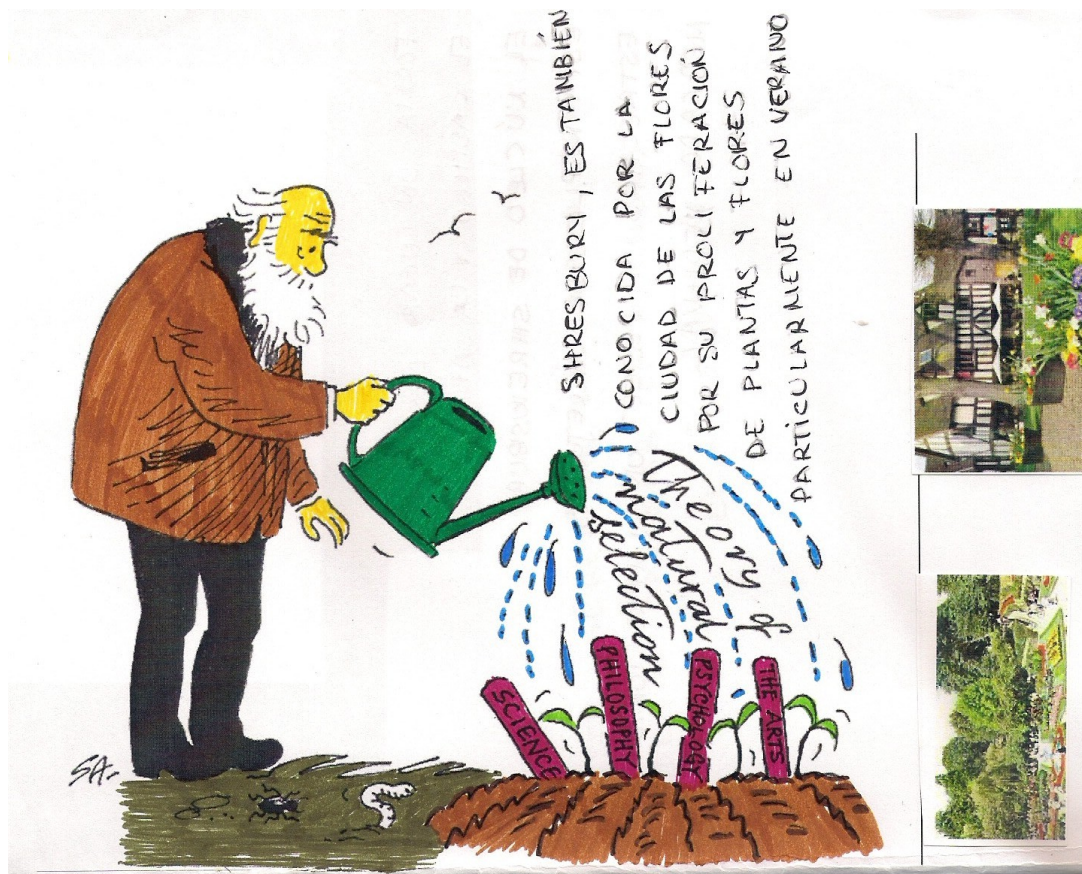
- The 4th of February 2010, a woman came to our classroom, her name was Carme she waxed for one ONG. Carme was talking about drugs and alcohol. I think the talk was interesting because it is good to know about the problems of drugs and alcohol. [Sergio Gracia, 3 ESO]
- Today, 4-2-2010, come to my class Carme, she work in a ONG. She has spoken about cannabis and alcohol. I think this is good, because there are a lot of people who don't know this information, but it is be helpful. [Laura Barea, 3 ESO]
- The last 4th February we had a chat about the cannabis and alcohol. A girl came to our class, an she was explaining us about a very important drug: the cannabis. It can destroy a lot of teenagers' lifes. Later, she told us about the dangers of the consumption of this drink, the alcohol. I think that it was a very interesting chat, because we need information about drugs, adn that girl, Carme, was very nice. [Alba Jiménez, 3 ESO]
- Avui, 4 de febrer, a l'hora de tutoria, ha vingut una senyora que es deia Carme, que és d'una ONG. Ens ha explicat per què les drogues i l'alcohol són dolents, no sol pels seus efectes, sinó també pels conflictes que causen amb els amics i amb la família. A més, que enganxen (creen dependència). També ens ha explicat que si et veu la policia amb drogues et poden caure 300 € de multa i, fins i tot, anar a la presó si et veuen embolicat amb nois menors de 18 anys. La meva opinió d'aquesta xerrada és que ha sigut bastant interessant; però, per altra banda, em donaven una mica igual les multes perquè jo ni bec ni fumo, ni tampoc tinc pensat de fer-ho. [Raúl Gallego, 3r d'ESO]

Exposicions

Exposició Darwin

Dos grups d'alumnes de 1r d' ESO, que havien col·laborat amb els seus treballs a l'exposició sobre l'any Darwin, van baixar a visitar-la en el marc de l'assignatura d'ètica. Vam repassar la informació dels plafons, així com els nombrosos llibres i treballs exposats a la taula. També van ser molt celebrats els dibuixos i altres materials gràfics elaborats pels alumnes de 2n d' ESO. Recollim aquí les valoracions que van fer d'aquesta visita.

- *Aquesta exposició mereix un excel·lent. Jo li posaria un 9. El treball que més m'ha agradat és el mapamundi perquè està molt ben fet i molt ben pintat.* (Mireia Carmona)
- *Els dibuixos que més m'han agradat de la meva classe han sigut els de Judith i Christian, i de 1r B els de Rachid, Félix, Quing Shi i sobretot el de Juliana perquè està molt ben presentat. A tota l'exposició li posaria un 8.* [Mara Valverde]
- *M'agraden molt les pintures grosses de 2n. A l'exposició li poso un 10.* [Yangle Zhan]
- *A l'exposició li poso un 7. M'agrada molt el treball de Juliana perquè escriu molt bé i dibuixa molt bé.* [Mohamed Daaka]
- *Els treballs que més m'han agradat són els d'animals inventats, el mapamundi amb totes les explicacions i els dibuixos de les falses evolucions d'animals, que estan molt ben dibuixades. A l'exposició li poso un 8 perquè hi ha imatges que crec que no tracten exactament del tema de l'exposició.* [Juliana Díaz]
- *La exposición es muy bonita e interesante. El mapamundi me ha gustado mucho porque es muy bonito y muy difícil de hacer y está todo dibujado a mano. A la exposición le pongo un 6 porque hay carteles enteros de información sacada de periódicos o de internet.* [Emilia Larissa Oliveira]
- *El més interessant per a mi ha sigut el mapa. És molt bonic i conté moltes informacions. Nota de l'exposició, un 6 perquè la lletra del mapa no és gaire bona i està escrit una mica tort.* [Rachid Chekkor]
- *Nota de l'exposició en conjunt, un 8. El treball que més m'agrada també és el mapa.* [Dusen]
- *A l'exposició li posaria un 7 i el treball que m'ha agradat més ha sigut el mapa per les explicacions que hi ha.* [Félix Peiró]
- *El treball que m'ha agradat més ha estat el mapamundi i a l'exposició li posaria un 8.* [Sergio Albaladejo]
- *El mapa és molt difícil de fer, conté molta informació, és molt gran i porta molta feina. A l'exposició també li poso un 8.* [Cristian Morales]
- *És una exposició molt bona, amb molta informació, variada i molt ben explicada. Hi ha alguns treballs que costen molt de fer. Li poso un 9.* [Guillermo Melenchón]
- *A l'exposició li poso un excel·lent, un 9. El que més m'ha agradat, a més del mapa, han estat els dibuixos d'animals. Els alumnes que han fet els cartells han treballat molt i dibuixen molt bé.* [Jia Wei Yang]
- *M'agraden molt els dibuixos dels animals. A la tele he vist un programa que explicava coses que surten a l'exposició.* [Quing Shi]

També van fer comentaris de la seva visita a l'exposició grups d'alumnes de 2n d'ESO per encàrrec del seu professor de Castellà. Aquí en tenim una mostra.

- La mañana del viernes 22 de enero, a la hora de Castellano, fuimos a ver una exposición que se había montado en una sala que hay al lado de la cantina. Cuando entré, lo que más me llamó la atención fue la cantidad de cosas que había en las paredes y fui mirándolas y leyéndolas un poco por encima. También vi que había trabajos de muchas asignaturas, no únicamente de castellano, pues los de la clase de ética hicieron un trabajo con dibujos y una breve descripción de algunos aspectos de Darwin. Seguidamente había una serie de periódicos que explicaban cosas curiosas, como por qué los humanos nos quedamos sin pelo en el cuerpo o lo inteligentes que son las distintas especies de monos. A continuación, había unos dibujos que representaban, por ejemplo, cómo un águila puede convertirse al cabo de los años en mariposa, todos sabemos que eso es un poco difícil, pero hay que echarle imaginación: nuestros compañeros lo hicieron y les quedaron bastante bien los dibujos. En el centro de la sala había lo más ansiábamos ver todos, los trabajos que hicimos para la asignatura de Castellano sobre los lugares donde estuvo Darwin (yo hice uno sobre su ciudad natal y también estaba en la exposición). Más adelante se podían observar hojas de libros en los cuales aparecían informaciones importantes y fotografías, como por ejemplo de las islas Galápagos. La teoría de Darwin dice que todas las especies han evolucionado con el tiempo a partir de un antepasado común, mediante un proceso denominado selección natural. Su teoría fue cuestionada

por muchísima gente y fue muy polémica, ya que contradecía lo que se decía en la Biblia. Yo personalmente pienso que esa teoría debe de ser acertada, porque Darwin era un gran científico y, además, tiene lógica, porque si todos, tanto animales como nosotros, somos seres vivos y los animales han ido evolucionando, nosotros también deberíamos haberlo hecho. [Andrea Díaz, 2º de ESO]

- En la exposición había todo tipo de materiales y de informaciones sobre Darwin, sobre sus descubrimientos y sus teorías, por ejemplo, sobre la teoría de la evolución. Había unos cuantos dibujos basados en esa teoría, por ejemplo: a un tigre se le alargaba el cuello y las patas hasta llegar a ser una jirafa. También había unos folletos informativos sobre los lugares a los que fue Darwin, pero además de eso había unos periódicos y unos trabajos que trataban de Darwin y sus descubrimientos y unas imágenes que explicaban la teoría de la evolución. En el vídeo, un biólogo explicaba que Darwin, cuando era joven, tenía otros planes, pero por suerte la vida le dio la oportunidad de viajar a bordo del Beagle y descubrir cosas que antes nadie había descubierto. Aquel biólogo comenzó explicando que Dios no creó el mundo, como ya demostró Darwin, así que se fue a una clase de niños de 15 y 16 años para demostrárselo. Para hacerles ver la realidad, los llevó a la playa para que tuvieran la oportunidad de buscar fósiles y piedras para ver que lo que Darwin dijo era cierto y que ellos podrían creer en Dios, pero lo cierto es lo que Darwin demostró. [David Criado, 2º de ESO]
- Primero bajamos a una sala situada al lado de la cantina del instituto. Allí encontramos varios trabajos relacionados con la evolución de las especies y con Charles Darwin. Había desde folletos informativos hechos por nuestros compañeros (hablaban de lugares donde investigó Darwin, como las islas Galápagos en Ecuador o Ushuaia en Argentina), hasta murales con dibujos, escritos y fotocopias, que explicaban la biografía de Darwin o la evolución de las especies explicada gráficamente. Por último, podíamos encontrar libros en varios idiomas, para que algunos alumnos extranjeros pudieran entender y por tanto participar en la actividad. Personalmente me ha gustado la exposición, sobre todo los libros en varios idiomas. En cuanto al vídeo sobre Darwin, recuerdo que el narrador explicaba que fue a un instituto para explicar la evolución de las especies a unos alumnos más o menos de unos quince o dieciséis años. Les llevó a una playa para que buscaran fósiles y algunos alumnos encontraron fósiles muy curiosos. Por otra parte, el señor fue a la casa de Darwin y explicó que éste se sentaba en el sofá a escuchar a su mujer tocar el piano. Después explicó con el piano, como si fuera la *línea* de la vida de la evolución, y ese para mí fue el ejemplo más claro para entender el paso del tiempo y cómo ha ido evolucionando todo. ¿Quién sabe...? A lo mejor de aquí a muchos millones de años existirá una especie superior a la humana. Este vídeo me ha hecho creer un poco más en la ciencia y entender la evolución de las especies. [Estela Vegas, 2º de ESO]

creían en esa teoría, porque su religión les decía lo contrario, pero al cabo de los días los niños y niñas tuvieron pruebas y confiaron más en esa teoría. [Iván Uréndez, 2º de ESO]

Llengua, cultura i religió

El dimarts 1 de desembre, els alumnes de religió de 2n de ESO vam anar a veure una exposició sobre les religions i com havien passat per Catalunya. Com que vam arribar d'hora, primer vam veure als mateixos jardins del Palau Robert una petita exposició de com l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona, envia metges a uns pobles d'Àfrica.

A les 12 era la visita guiada dins del Palau Robert i amb Jesús, el nostre monitor, vam recórrer les petites sales de la primera planta. Primer vam sentir explicacions sobre les diferents religions que hi ha, com el cristianisme, judaisme, islamisme... El monitor ens va ensenyar un mapa de Catalunya que tenia marcats totes els pobles o ciutats que començaven per Sant o Santa, com Santa Coloma de Gramenet. N'hi ha 103 poblacions, només a Catalunya. Després vam veure una mica d'història de Ramon Llull i un Nou Testament que es va traduir al català al 1632. Vam veure unes pel·lícules molt curtes sobre els balls de les festes tradicionals cristianes, com la Pasqua. També vam veure un petit pessebre i quadres petits que representaven un Sant i un malalt.

Quan vam acabar la visita, vam fer un joc en el que ens vam dividir per grups i havíem de fer el dossier del què havíem après.

Va ser una excursió molt interessant que ens va agradar a tots i vam passar un matí molt divertit.

Elionor Martínez (2n d'ESO)

- El dijous 17 de desembre, els alumnes de Religió de 4t i 1r de Batxillerat, vàrem anar a una sortida on vàrem veure dues exposicions, una sobre Àfrica i l'altra al palau Robert, "Llengua, cultura i religió". La sortida va estar molt divertida, sobretot l'última part, ja que vàrem fer un joc per veure el que havíem après i va guanyar el grup de l'Alba, el Samuel, la Natalia i la Marta. I vam sortir d'aquell palau sabent moltes més coses de les que sabíem. [Nerea Piqué Orozco, 4t d'ESO]
- Aquest dia hem anat una sortida sobre religió, llengua i cultura. Hem anat amb metro. L'exposició era a un edifici molt bonic! I es diu Palau Robert. El primer que hem vist eren coses d'Àfrica, i era molt interessant. Després, hem anat a visitar una exposició que presenta les religions que hi ha a Catalunya (musulmans, cristians, jueus i hinduistes, etc.). També se n'expliquen coses sobre les llengües i les religions de Catalunya: els dos primers llibres de religió que es van traduir al català... I es presenten les cultures de diferents religions. A mi m'ha agradat molt aquesta exposició, i n'estic contenta, perquè he entès moltes coses que abans no sabia! [Chen Xiao, 4t d'ESO]

- La excursión del jueves estuvo bien. La primera exposición “África” era muy pequeña pero me gustó mucho. Pero la segunda, “Religió, llengua i cultura”, era mucho mejor. El monitor (Jesús) lo explicó muy bien, y los ejercicios que hicimos eran muy educativos. La excursión al Palau Robert, me pareció muy interesante, ya que nos explicaron cosas que desconocíamos sobre las religiones, sus culturas, sus primeros libros... cosas que no sabíamos y que gracias a esta excursión aprendimos. La excursión fue también muy entretenida, ya que después de todas estas explicaciones hicimos un dossier y contestábamos varias preguntas, por cada una correcta nos daban una letra y teníamos que adivinar cuál era aquella palabra. Como he dicho, antes de ver esta exposición vimos otra sobre África que me pareció bastante creativa a pesar de ser pequeña: había diversas maquetas con un espacio con la forma del continente africano. También pudimos leer muchos comentarios de la gente que había ido a países africanos en los que explicaban cómo vive la gente allí, y lo que sufren en su estado de pobreza y al ver cómo mueren de hambre sus hijos.

TEATRE

Mirall Trencat

El 27 del mes de gener passat vam assistir a la representació de la versió teatral de *Mirall Trencat* a la sala d'actes de l'institut. L'obra explica la història d'una família (tres generacions), durant 60 anys, des de 1900 fins a 1950.

La història comença quan es casa la Teresa Goday amb en Salvador Valldaura. La Teresa havia tingut un fill en una relació anterior i ella l'havia abandonat. El fill no sabia que la Teresa era la seva mare; es pensava que era la seva padrina. Del matrimoni de la Teresa i en Salvador neix la Sofia Valldaura, que es casa amb l'Eladi (dos anys després de la mort d'en Salvador), i d'aquesta relació neixen en Ramon i en Jaume, i la Maria que només és filla de l'Eladi, però ella no ho sap; es pensa que són uns amics que l'estan cuidant. El seu germanastre Ramon i ella llancen en Jaume a un estany i es mor. La Teresa Goday es queda paralítica i es torna alcohòlica. La Maria s'assabenta que el Ramon és el seu germà i que per aquest motiu no poden festejar (que és el que volen) i es llença des de la teulada de la casa de la família, i queda clavada en un llorer. Al final

la Teresa es mor, i la Sofia se'n va a França durant 10 anys. Quan torna, la Sofia mana cremar la casa, i amb ella els fantasmes del passat.

L'escenari estava decorat com si fos la casa, i una vegada també feia de teatre. Els actors interpretaven diferents actors; n'hi havia un que feia de Salvador Valldaura, d'Eladi, de minyona i de transportista.

M'han agradat la temàtica i els personatges, encara que era una mica complicat seguir la història, perquè n'hi havia molts i pocs actors per interpretar-los, i a vegades els comfonia. Són bons intèrprets, i aquest també ha estat un motiu perquè m'hagi agradat, sabien expressar molt bé les emocions, i plorar, riure o enfadar-se de forma molt natural, i et feia posar-te a la pell dels personatges.

Laura Barea (3r ESO)

La adaptación teatral de la obra *Mirall trencat* [que vimos el otro día en la sala de actos del instituto] empieza por el final de la historia, cuando los encargados de recoger los muebles, mientras hacen su trabajo, especulan sobre la historia de la casa que están vaciando. Poco después entran Sofia y Ramón en escena y dan inicio a la representación de la historia como si la estuviesen recordando. Después de contar resumidamente los principales hechos de la novela, se vuelve al principio: vemos a los trabajadores retirando los muebles de la casa y repitiendo sus diálogos... Pero la sorpresa aguarda al final, cuando aparece el espíritu de María recitando un monólogo...

Esta adaptación teatral es muy fiel a la novela de Mercè Rodoreda, la resume perfectamente y se da color y vida a los personajes de tan intrigante novela. La obra me gustó y la encontré muy interesante.

Weniton Silva da Mota (201)

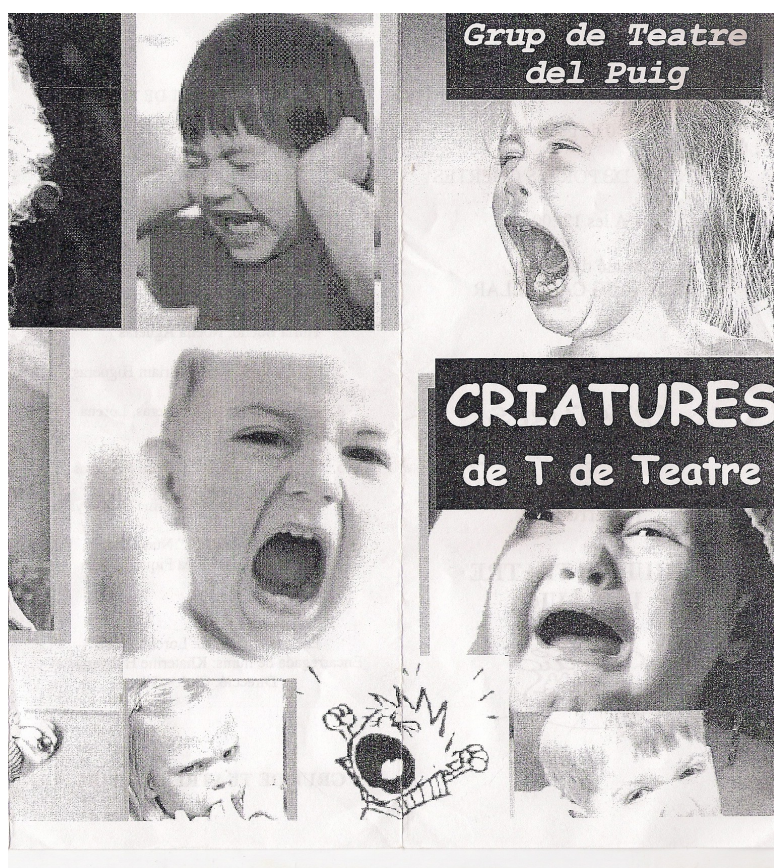
Criatures

El passat 30 de gener de 2010, dissabte, amb motiu de les jornades de portes obertes, es va representar a la sala d'actes de l'institut, per al públic que ens va visitar, l'obra Criatures, conjunt d'escenes de diferents autors ("Regidor" i "Nounats" de Paco Mir; "Primera carta als Reis" de Joan Ollé; "Per què?" de Josep Pere Peyró; "Vull ser gran" d'Àgata Roca i "Odio els meus fills" de Sergi Belbel). L'obra estava dirigida pel professor Carles Gil i interpretada pel Grup de Teatre del Puig, format bàsicament per alumnes de 4t d'ESO i 1r de Batxillerat (Sergi Fernández, Nerea Piqué, Judit Sánchez, Núria Bueno, Noelia Agueras, Míriam Higuera, Lorena Pérez i Khatherine Huamayabe). Abans d'aquest dia, l'obra s'havia estrenat el 15 de desembre de 2009, i d'aquesta representació ens havíem arribat aquests comentaris:

El otro día, en la sala de actos del instituto, vimos la obra de teatro *Criatures*. Esta obra trata sobre los niños, su comportamiento y su educación. Muestra cómo los niños nunca son como les gustaría a sus padres. Es una obra muy entretenida y divertida que representa algunas situaciones que se pueden encontrar en todas las familias.

La obra se seguía muy bien y los diálogos estaban bien pensados. El problema es que, a veces, los actores hablaban muy deprisa por el natural nerviosismo del estreno.

Una de mis escenas favoritas es aquella en que los padres intentan contestar todas las preguntas que les hace su hija, una niña de unos cinco años. Ellos acaban perdiendo los nervios y empiezan a recriminarse cosas el uno al otro y se ponen a discutir delante de la pequeña. Sin embargo, ellos mismos no se dan cuenta de que son una de esas parejas que se pasan discutiendo buena parte del día. Me gustó esa escena porque muestra a una de esas parejas que creen que tienen una relación muy buena y desprecian a las parejas que discuten continuamente sin darse cuenta de que ellos están en el mismo saco.

Otra escena que me gustó mucho fue la última, la más larga (“Odio els meus fills”), en la que aparecen cuatro madres quejándose de sus hijos. Al final acaban discutiendo entre ellas ya que no permiten que nadie se meta con sus hijos. Esta escena la encontré muy divertida e interesante, sobre todo porque muestra a ese tipo de madres que se quejan muchísimo de sus hijos pero que luego no soportan que nadie les dé la razón.

En resumen, me gustó mucho la obra y creo que nuestros compañeros lo hicieron muy bien. Me gustó, sobre todo, por la ironía y el buen humor con que se habla de ese tipo de familias tan comunes.

Sara López-Grado (201)

Un grupo de alumnos del instituto nos representó el pasado martes, 15 de diciembre, una obra de teatro cuyo título es *Criatures*. La obra nos muestra los posibles efectos, emociones, conflictos y pasiones que pueden llegar a provocar los hijos —sean niños,

adolescentes o adultos— en sus padres. Por otro lado, también nos muestra ciertos comportamientos típicos de algunos niños.

El objetivo básico de la obra es entretener al público con situaciones graciosas cuyo principal detonante son esas llamadas *criaturas*. En una curiosa escena, una niña nos cuenta, con mucha alegría y emoción, lo que quiere hacer en el futuro, hasta que rompe a llorar cuando se da cuenta de que al final sólo le quedarán la soledad y la vejez.

En otra escena, otra niña llega a provocarle un gran enfado a su padre, lo que le supone al hombre una discusión con su mujer. La chiquita provoca esta situación sin pretenderlo, sólo por el simple hecho de preguntar repetidamente "¿Por qué?" a todo lo que su padre le va explicando.

La obra me pareció bastante entretenida por el tono humorístico que alcanza cada escena.

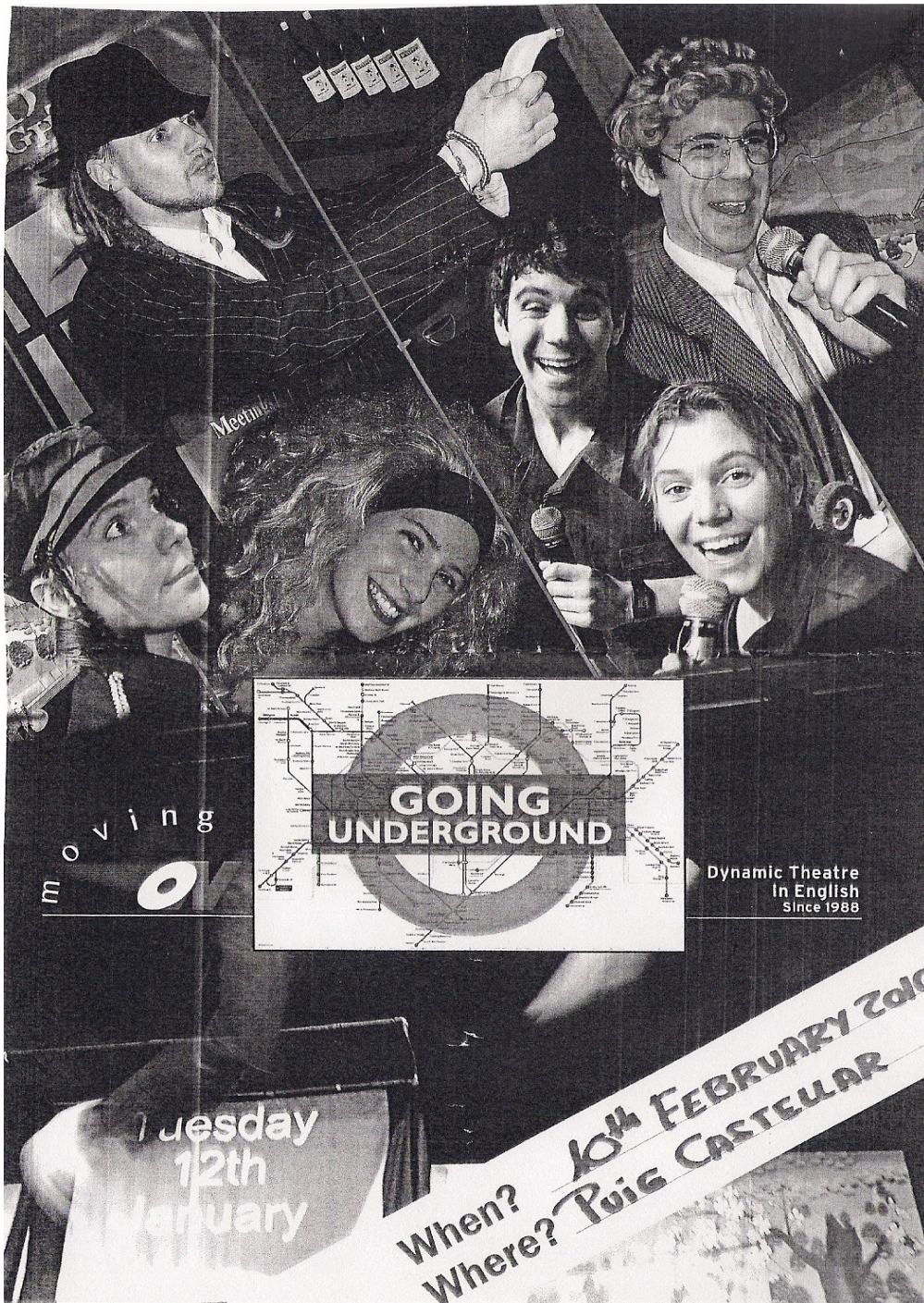
Juan José Pazo (201)

Going Underground

El passat 10 de febrer, dimecres, es va representar a la sala d'actes una obra de teatre en anglès, *Going Underground*. Alguns dels alumnes que van assistir-hi ens donen la seva impressió.

- *I didn't like the story but I liked the actors. Since the beginning the girl was boring but I liked the boy. The story was boring and simple. I only liked the actor.* [Edgar]
- *I liked it because the man made funny faces but I didn't like it because it was childish. They spoke very fast and I didn't understand most of it.* [Javier Pérez]
- *I liked it because it was very funny and lively. I didn't like it because they spoke very fast, but it was good.* [David Samblás]
- *I didn't like it. I didn't fancy the girl because she repeated a lot of times the same things. She made me angry.* [David Moreno]
- *I liked it, because it was very funny and spontaneous, but I didn't like the actors because they were disturbing. It was a bit long, too, and the dialogues weren't realistic.* [Josué Tenia]
- *I didn't like it because it was too childish. I liked it because it was very lively.* [Víctor Prieto]
- *I didn't like it because the dialogues weren't realistic.* [Sergio]
- *I liked it because it was very funny and entertaining but the beginning was boring.* [Rebeca]
- *I didn't like it because it was very crazy. I didn't like the actors. It had funny moments but I only liked that. I didn't like any other thing of the play.* [Víctor Pueyo]
- *I liked it because it was funny and the actors were very good, but I think it was a bit childish.* [Marc Carroggio]
- *I liked it because it was very good and my sister acted very well.* [Marta]

- *For me the play was interesting a little boring.* [Dani]

- *I like it because my friend Dani sang.*
- *I like it because some students were actors, too.* [Jaime]
- *I didn't like it because the girl spoke too fast. I liked when Dani sang.*
- *Going Underground was funny and entertaining. It was a way to learn about London.* [Alberto Cruz]
- *It was interesting and the actors very good.* [Camilo Peralta]

- *Going Underground was funny but there were things that I didn't understand.* [Nuri Roca]
- *I think the play was very funny and entertaining.* [Francesca]
- *It was entertaining, I didn't understand some things but I enjoyed it.* [Daniela]
- *I didn't dislike the play, it was entertaining. But I didn't like that it was a bit silly. It was Ok.* [Yaiza]
- *This is a way to listen to English and the play was entertaining but I didn't like it because the girl's voice was disgusting.* [Paula Liébana]
- *First I didn't understand it but in time I understood. I laughed a lot when my classmates went up to the stage.* [Adrià]
- *The play was funny but every year the actors are the same ones.* [Cristian]
- *The English play was funny but I didn't understand most of it.* [Carles Zaragoza]
- *Going Underground is a nice play.* [Imanol]
- *It was very funny.* [Diego]
- *It was entertaining.* [Kathy]
- *I got a general idea.* [Julián]
- *It was interesting and fascinating.* [Gabriela]
- *It was interesting and funny but I didn't understand some things.* [Lorena]
- *The play was very interesting and funny.* [Maria Delicia]
- *The play was childish but it was funny.* [Javi] *I dislike the play because it was so childish. It could be funny for children, but not for Bachillerato students. I liked when our mates went to the stage and acted, and some songs were catchy. The story was implausible.* [Sergi]
- *The play was very funny.* [Gledse]
- *I liked it. It was very funny, because some classmates went to the stage and they acted very well. I also liked it because I understood it very well and the actors acted very well.* [Amit Kaur]
- *I liked it because I acted with my school mates.* [Víctor Álvarez]
- *I didn't like it because I didn't understand many things.* [Cristina Sánchez]
- *I liked it because the vocabulary was easy.* [Carlos]
- *I didn't like the play because I didn't understand it, but it was funny.* [Sarai]

Conferències

Richard Stallman

El pasado viernes 29 de enero de 2010, vino a nuestro instituto a dar una conferencia Richard Stallman. Stallman nació en Nueva York en 1953 y es considerado el gurú del programario libre. Stallman, a lo largo de dos horas, defendió el uso del programario libre frente al privativo por razones éticas y morales. El programario libre se caracteriza porque el usuario tiene cuatro libertades establecidas por la Free Software Foundation. Estas libertades son: la de utilizar un programa para cualquier propósito, la de estudiarlo y adaptarlo, la de distribuir copias exactas y poder mejorarlas y distribuir las.

Durante la primera parte de la conferencia Stallman explicó las razones para usar programa libre en lugar de programa privativo. Durante la segunda parte explicó un poco cómo se dio cuenta de que debía defender el programario libre y cómo empezó a trabajar con otros programadores para hacer realidad el sueño de un sistema operativo completamente libre. Pudo hacerse realidad cuando Linus Torwalds, en 1991, liberó el núcleo de Linux, bajo la licencia de GPLN. Poco tiempo después apareció el primer sistema operativo libre basado en GNU con núcleo Linux. Así nació el GNU/linux, con la unión de Torwald y el grupo de programación dirigido por Stallman, que ha hecho que se desarrollen gran cantidad de versiones y hoy día podemos acceder a gran cantidad de sistemas operativos libres. En la conferencia se recordó que Linux no es programación libre ya que Torwalds no está de acuerdo con el movimiento liderado por Stallman, no cree en la filosofía de éste y prefiere el llamado código abierto. Durante la segunda parte de la conferencia, Stallman respondió a las preguntas de los estudiantes de nuestro centro y de otros centros.

La conferencia, desde mi punto de vista, fue muy interesante. Considero a R.S. como una persona digna de admiración por la tarea que lleva a cabo, que no tiene nada que ver con su forma de estar en los sitios, a veces un poco desafortunada. Durante la conferencia se descalzó, cantó, se disfrazó de San Ignacio para bendecir computadoras, etc.

Cabe mencionar que Stallman ya había ofrecido otra conferencia en nuestro instituto en marzo de 2006, y trató el mismo tema. Otro aspecto importante es el avance de nuestro instituto hacia el uso del software libre, instalando aulas de informática únicamente con una variante del software libre, el Linkat.

Álex Tomás (201)

Cuando los profesores nos informaron de que el día 29 de enero tendríamos a Richard Stallman en el instituto y de que era obligado asistir, me imaginé al típico informático hablando sobre informática y pensé que yo no entendería nada. Pensaba que Stallman utilizaría palabras técnicas y que la mayoría de los asistentes estaríamos allí sin entender lo que decía. Pero no fue así.

Desde un principio Stallman utilizó un lenguaje estándar y nos explicó las diferencias entre software privativo y software libre, así como las cuatro libertades que necesita un software para ser reconocido como libre. La charla fue entretenida y divulgativa, cosa que me gustó ya que siempre va bien saber algo, aunque sea poco, sobre el mundo de la informática.

Aunque a veces, al hablar del software privativo, parecía como si más que informarnos sobre ello, Stallman estuviera predicando en su contra. Y eso causó más de alguna broma entre los de mi grupo. Y cuando se presentó con una corona como un

santo, nos quedamos sin palabras y decidimos que ese hombre nos gustaba. Cuando llegó el momento de las preguntas y le pidieron si podría cantar la canción del software libre, no nos lo podíamos creer. Y al cantar su propia versión de Guantanamera, y la iniciativa entonces fue suya, nos reímos muchísimo. Gracias a él participábamos cantando o dando palmadas.

En resumen, fue una conferencia entretenida. Por un lado, me informé un poco más sobre los diferentes software y, por otro, pasé un buen rato gracias al sentido del humor de Stallman.

Sara López-Grado Vera (201)

El viernes 29 de enero, Richard Stallman, eminencia mundial del software libre, dio una conferencia en nuestro instituto. Habló de filosofía y altruismo en informática. Empezó hablando de que en 1983 se dio cuenta de que todos los sistemas operativos eran privativos y estaban cargados de software malicioso, que espía y permite al proveedor entrar en tu máquina, así que decidió crear un software libre, y así nació el GNU.

También habló de que en una época se necesitaban leyes para proteger la libertad del producto y que nadie se lo apropiara, así que inventó el *copy left* para mantener el software libre. Para que un software sea libre, tiene que cumplir cuatro libertades: la de ejecutarlo como quieras, la de copiarlo, la de poder ver el código fuente y modificarlo, y la de redistribuir la copia mejorada.

Cuando GNU se estaba gestando, el ingeniero Linus Torvalds diseñó un programa que le faltaba a GNU, y así nació GNU/Linux. En la conferencia Stallman arremetió contra Torvalds porque éste no comparte su filosofía, pero lo cierto es que el sistema operativo libre se abrevia como Linux, y así se confunde la parte con el todo.

A Stallman no le faltaron sus notas excéntricas, como el hecho de ir sin zapatos, cantar o vestirse de San Ignacio para bendecir computadoras.

Me gustó la conferencia, es muy loable que una eminencia como él venga a nuestro instituto. Me parece muy altruista su movimiento y, a pesar de sus excentricidades, él me parece una persona razonable e idealista.

Joan Gil Ortega (201)

EXCURSIONS

Park of Aiguamolls de l'Empordà

What happened on 23rd March?

The last 23rd of March, my class and I went on a guided tour in the natural park of “Aiguamolls de l'Empordà”. We because we needed information to do a classtask: “Crèdit de Síntesi”. Credit de Síntesi is a work to do in groups of three people. We arrived at ten o'clock in the morning. First we had breakfast, and the next moment the tourist guide gave us a dossier of activities.

Afterwards we started the route, and we observed different types of animals as: Cames Llargues, Bernat Pescaire, Ànec Collverd, etc.

We also watched the plants of the park. At two o'clock we had lunch and had a rest of one hour. Then we returned to work with the dossier.

Finally we went back to school.

Mireia Alarcón (3r d'ESO)

On 23th March we had an excursion to Marshes of Empordà. We left the High School at 8:15 h, and we rode on the bus for two hours. We arrived there at 10:15 h, and we had a break to eat our sandwiches. Later, we went to a classroom, where we left our rucksaks. Afterwards, we walked for three hours and we saw the three ecosystems (fresh water, salt water, and the beach). At 14:30 h, we went near the classroom to have lunch. Later, in the afternoon, we went up a tower, and we learned all the winds of Marshes of Empordà. Afterwards, we returned to school. I think that the excursion was OK, but I was very tired...

Alba Jiménez (3r d'ESO)

RECERQUES

El passat 7 d'abril, dos estudiants de Batxillerat de cada institut de Santa Coloma presentaven al Museu Torre Balldovina —davant d'un públic format per estudiants, professors i familiars—, una síntesi del seu treball de recerca dins la X Presentació de Treballs de Recerca, activitat coordinada pel Centre de Recursos del Professorat de Santa Coloma. En representació del nostre institut van presentar els seus treballs Joan Gil i Ana Gómez. A continuació tenim un resum d'aquestes dues presentacions.

De la democràcia de Roma a la dels Estats Units: Hem evolucionat?

Introducció

L'elecció de la temàtica del meu treball va sorgir d'un especial interès en no distanciar-me totalment de les humanitats, en especial les clàssiques. El meu interès concretament per aquesta amalgama de societats ve donat per la candidatura i posterior nomenament de Barack Obama (un "plebeu" i a més a més negre) com a president dels EUA. Vaig voler descobrir un antecedent històric a aquest succés que ha sorprès el món sencer i que ha estat tan comentat.

La meva pretensió a l'hora de fer el treball és evidenciar els paral·lelismes entre la política i la societat de la República Romana i la Nord-americana, les semblances entre Obama i Ciceró, i també que els organismes de govern moderns deriven dels clàssics.

El punt de partida va ser el paral·lelisme Obama-Ciceró, però vaig voler fer com a introducció les semblances més importants i generals entre les dues societats. També, vaig comparar el dos sistemes polítics per veure com, partint de la mateixa base, havia evolucionat l'americà. I finalment, em vaig centrar en uns casos particulars: el del

president Obama i el del cònsol Ciceró, que amb l'art de la retòrica van aconseguir la popularitat i el càrrec més influent del planeta en els seus corresponents moments.

Desenvolupament

El meu treball es divideix en tres parts. En la primera evidencio les semblances més importants i generals de les dues societats dividint-les en sis àmbits. En el primer, el territori, vaig ubicar-les i vaig veure les semblances més importants en la seva política territorial. Ambdues són potències expansionistes; practiquen una expansió de caràcter econòmic (comprant els mitjans de producció de riquesa d'un lloc) i cultural. Només s'ha de veure com l'anglès ha substituït el llatí com a llengua de cultura. També durant la seva primera època l'expansió va ser explícitament territorial; ara, però, tenen bases militars per tot el món.

El segon tracta de l'estructura de les classes socials, en què és evident que les dues societats són piramidals, encara que la diferència principal rau en la classe mitjana americana. Una semblança que cal remarcar és la igualtat de drets republicana, obtinguda mitjançant lluites socials. En el tercer àmbit es descriu l'economia, de la qual s'ha de dir que en les dues repúbliques va tenir un desenvolupament semblant. Partint d'una economia esclavista eminentment agrícola, el sistema va evolucionar cap a una economia basada en l'especulació i el comerç. Tot i que els EEUU van optar primerament per una economia productiva i industrial, van seguir el camí romà.

En l'àmbit del dret és evident que la república americana, com qualsevol estat occidental, ha heretat la forma de fer lleis de la cultura romana clàssica. La redacció de les lleis en ambdós casos és duta i aprovada per aproximadament els mateixos òrgans legals; tot i que també té part d'herència anglosaxona.

L'altre àmbit en el qual vaig voler diferenciar-les va ser en prestacions públiques, per veure la substancial millora en aquest àmbit, encara que l'estat romà es feia càrrec de moltes despeses de serveis públics. L'últim àmbit va ser la religió, que a Roma ja tenia una influència considerable i que als Estats Units no ha fet sinó augmentar. En les dues societats la religió està vigent en les institucions i en la política, encara que en les dues hi ha llibertat religiosa i als Estats Units existeix la separació església-estat. També vaig incloure uns petits apunts sobre la simbologia clàssica als edificis oficials (moneda, logotips, etc.)

Val a dir que aquestes semblances no són fruit de la casualitat, sinó que els pares fundadors de la república americana van intentar reproduir la romana.

L'altra part del meu treball és la que parla de política. Hi vaig voler repassar tots aquests aspectes de la política de la Roma republicana i dels EUA que s'han mantingut i els que s'han modificat, sabent que els pares fundadors es van basar en els clàssics per tal de fundar la nova nació. El primer que vaig analitzar va ser el sistema electoral, que és indubtable que no ha estat gaire modificat. Un dels trets significatius que s'ha conservat és el requisit per votar: la ciutadania. Aquest concepte que la igualtat política republicana es reflecteix també en el fet que cada vot compta igual que els altres és hereu de les democràcies clàssiques. També el sistema de dividir els vots per estats, és a dir, que si la majoria d'un estat vota un partit aquest s'emporta tots els representants, és semblant al de l'antiga Roma, on en els comicis per tribus, encara que cadascú votava lliurement, el que es comptava era el vot de tota la tribu.

La diferència més gran és que la democràcia a Roma era directa, durant els comicis, i tenia una part representativa en la qual s'havien d'escollir els magistrats que formarien part del Senat. Als Estats Units només ha quedat la part representativa, en la qual es voten només els representants. Una altra gran semblança, potser la més important, és la de la divisió dels poders.

Ambdós sistemes són bicamerals: la "cambra alta" seria el Senat i la "cambra baixa" els Comicis o la Cambra de Representants. El Senat romà i el nord-americà tenen gairebé la mateixa funció legislativa i

també són les cambres de més poder. En el cas dels Comicis i la Cambra dels Representants, hi ha una diferència fonamental: mentre que als Comicis hi ha democràcia directa, a la Cambra dels Representants hi ha democràcia representativa.

Quant a les magistratures, s'hi poden trobar equivalències: les romanes són més senzilles (cap suprem, tresor, exèrcit, lleis, administració pública, serveis al ciutadà i governadors regionals) i les nord-americanes més especialitzades. Una gran diferència és que les magistratures romanes són totes escollides directament i no pel president com en el cas dels EUA. També s'ha de veure que les magistratures als Estats Units són remunerades, cosa que permet que la gent pobra hi pugui optar, ja que a Roma no ho eren, eren honorífiques i a més a més, havies d'assumir costos. Als Estats Units no hi ha magistratures extraordinàries, com és el cas del dictador (que tenia poder absolut durant sis mesos), ja que tenien por que un tirà es fes amb el poder, com va passar a Roma.

I, per acabar amb aquesta part, en referència als partits polítics, es pot veure que hi ha moltes semblances. La primera, és un sistema bipartidista amb un partit conservador (Republicans) i un de progressista (encara que els populars eren més radicals i trencadors que els Demòcrates). També es pot veure que a Roma no hi havia gaire disciplina de partit, cadascú votava segons el que ell creia, encara que normalment coincidien; i als Estats Units passa una mica el mateix, que es pertanyi a un mateix partit no significa que en les votacions es votarà el mateix. No com a altres democràcies com la nostra on el cap de partit diu amb les mans als diputats què han de votar.

L'última part del meu treball és la dedicada a Obama i Ciceró. La primera semblança que es pot trobar és que els dos no formen part d'una família influent o d'un clan polític, tots dos són *homo novus*, és a dir, han estat els primers a dedicar-se a la política en la seva família. Els dos provenen de famílies benestants però no de l'elit. L'habilitat comuna que els ha portat a destins tan semblants ha estat el seu do per a la retòrica, per a la persuasió. Molts periodistes han comparat l'oratoria d'Obama amb la de Ciceró, ja que ell és el pare de la retòrica moderna, gràcies als seus tractats. Els discursos d'Obama també segueixen l'esquema ciceronià: *exordium* (inici), *narratio* (exposició de la causa), *confirmatio* (argumentació per sostenir les idees defensades) i *peroratio*: (final).

En el pensament o visió política es diferencien enormement: mentre que Obama és progressista i partidari de reformes, Ciceró és un conservador de les institucions establertes, ja que ell creia que el govern republicà era el millor, i ho demostrava fins i tot amb arguments filosòfics. Però els uneix això: la defensa de la República.

Conclusions

En conseqüència, basant-me en tots aquest arguments puc afirmar amb tota seguretat que la República Romana i la dels Estats Units posseeixen importants paral·lelismes ja siguin històrics, socials o institucionals. I sabent que han tingut un passat i un desenvolupament tan idèntic, un pot a aventurar-se a intuir quin serà el seu futur. L'evolució, o més aviat el canvi, ha estat poc o gens substancial.

Aquest treball m'ha servit per aprofundir en les arrels de la democràcia, tant la clàssica com la moderna. També per entendre millor les nostres arrels culturals i el nostre sistema polític.

Agraïments

Voldria agrair a la meva tutora, Inés Creixell, l'atenció, l'ajuda i el temps dedicats a aquest treball. També m'agradaria agrair al seminari de clàssiques els llibres prestats.

Joan Gil Ortega (201)

Mira els ulls d'un goril·la i canviaràs per sempre

Introducció

El motiu pel qual vaig escollir el tema del meu treball de recerca és perquè des de ben petita m'han agradat molt els animals.

Em van arribar notícies sobre el zoo de Barcelona on, amb una petita ajuda setmanal, podia fer una investigació etològica de l'animal que volgués. Em va ajudar a escollir els goril·les com l'espècie a estudiar, un documental que vaig veure sobre Jordi Sabater Pi, un gran primatòleg.

El treball es divideix en dues parts. La primera part és teòrica i allà em vaig informar tant de la biologia dels goril·les com d'algunes coses interessants sobre aquests animals tan fascinants. Aquesta part del treball ens ajudarà a entendre una mica millor la part pràctica.

Aquesta segona part pràctica correspon a tot el procés que vaig dur a terme al zoo. La investigació etològica està basada en les dues cries de la família de goril·les: el Goro i la Tua, filles d'un mateix pare però de mares diferents. El Goro és un mascle i la Tua és una femella. El Goro té tres anys i tres mesos i la Tua tres anys i mig. El Goro és fill de la Machinda i del Xebo i la Tua de la Virunga i el Xebo.

En aquesta part també vaig introduir una enquesta d'interès personal per veure el grau de coneixement que té la gent respecte als goril·les.

Després d'observar i reconèixer tots els individus de la família durant un cert temps em vaig plantejar les meves hipòtesis:

- Cada cria passa més temps amb la seva mare que amb la del seu germanastre.
- El *Goro* passa més o menys el mateix temps amb la Machinda que la *Tua* amb la Virunga.
- Cada cria juga més amb l'altra, però també dediquen algunes estones a jugar amb els seus pares.
- El pare, encara que menys que les mares, dedica part del seu temps a estar amb les cries.
- Les dues són cries i, per tant, tenen el mateix comportament envers l'altra.
- Quan estan sols fan més o menys les mateixes coses, és a dir, dediquen el mateix temps a realitzar cada conducta.

Desenvolupament

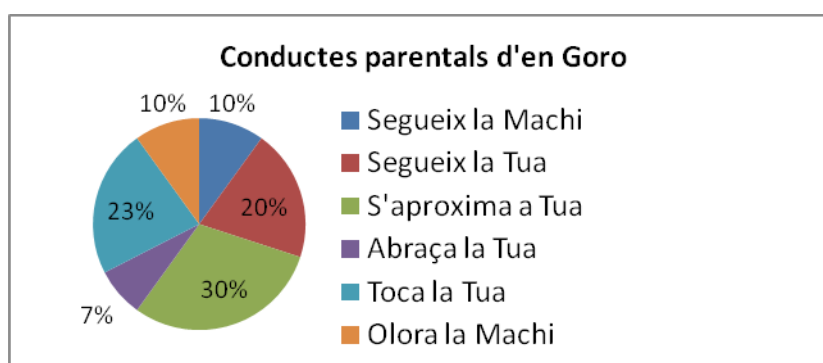
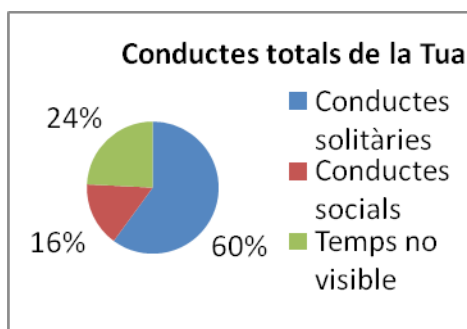
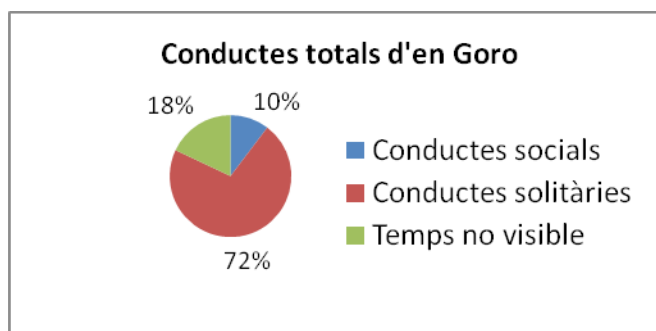
Per demostrar la validesa o no de les meves hipòtesis vaig seguir els passos que segueixen els etòlegs en els seus estudis.

El primer pas va ser *l'ad-libitum*, que consisteix a observar l'espècie durant unes deu hores per familiaritzar-te i reconèixer els individus.

Després de *l'ad-libitum* vaig realitzar l'etograma. L'etograma consisteix a classificar, definir i atribuir un codi identificatiu a les conductes més rellevants en una espècie. Seguidament vaig haver de fer els fulls de registre de la *Tua* i del *Goro*. Vaig fer deu hores per cadascun tal i com ens recomanaren els tutors del zoo. El full de registre

consisteix a enregistrar durant mitja hora seguida totes les conductes observables més rellevants d'un individu.

Finalment, gràcies als fulls de registre, vaig realitzar una sèrie de gràfiques que em permeteren comprovar les hipòtesis. Vaig realitzar un total de cinc gràfiques comparatives per a cadascuna de les cries. Les gràfiques es dividiren en conductes totals, conductes afiliatives, conductes parentals, joc solitari i conductes individuals.

Exemples de gràfiques

Conclusions

Gràcies a aquestes gràfiques vaig poder demostrar la validesa o no de les hipòtesis.

Primera hipòtesi:

- Cada cria passa més temps amb sa mare que amb la mare del seu germanastre.

Gràcies a les gràfiques de les conductes afiliatives es va comprovar que aquesta hipòtesi és vàlida.

Segona hipòtesi:

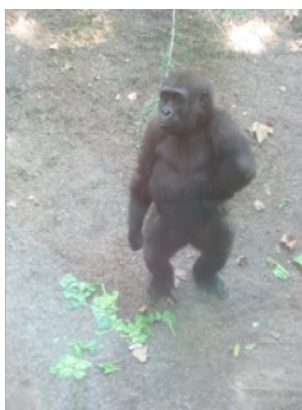
- El Goro passa més o menys el mateix temps amb la Machinda que la Tua amb la Virunga.

Aquesta hipòtesi quedà **refutada**. Hauríem de dir: La Tua és molt més dependent de sa mare i per tant passa més temps amb ella que no pas el Goro amb la Machinda. Això també es va comprovar amb les conductes afiliatives enregistrades.

Tercera hipòtesi:

- Cada cria juga més amb l'altra cria, però també dediquen algunes estones a jugar amb els seus pares.

Aquesta hipòtesi quedà **refutada**. Segons els resultats de les conductes parentals hauríem de dir: les cries només juguen entre si, no amb els pares.

En Goro

La Tua amb sa mare

Quarta hipòtesi:

- El pare, encara que menys que les mares, dedica part del seu temps a estar amb les cries. Tal i com es comprovà a les gràfiques de les conductes parentals, aquesta hipòtesi quedà **refutada**: El Xebo no té cap mena de contacte físic amb les cries.

Cinquena hipòtesi:

- Les dues són cries i per tant, tenen el mateix comportament envers l'altra cria. Aquesta hipòtesi queda **refutada**. El Goro busca molt més la Tua per jugar amb ella. Això quedà demostrat amb les dues gràfiques del joc.

Sisena hipòtesi:

- Quan estan sols fan més o menys les mateixes coses, és a dir, dediquen el mateix temps per realitzar cada conducta. Aquesta hipòtesi és vàlida. Hi ha petites diferències però més o menys coincideixen. Això es va comprovar amb les gràfiques de les conductes solitàries.

Aplicació pràctica

Amb el meu treball de recerca he après moltes coses. En primer lloc m'ha servit per adonar-me que treballar amb animals m'agrada realment i m'ha orientat a l'hora d'escollir el meu futur ja que ara tinc clar que faré biologia o zoologia i m'encantaria treballar amb animals. A més he après les eines dels etòlegs a l'hora de fer les seves investigacions i també m'ha servit per guanyar experiència a l'hora d'enfrontar-me a un nou repte i adonar-me de les coses que es poden arribar a fer i conèixer que abans semblaven impossibles de realitzar.

A més, he descobert moltes coses sobre els goril·les que abans no sabia i de les quals he quedat impressionada. He canviat molt la meva visió envers aquests animals i m'he adonat de la importància que té l'ésser humà davant del futur tant del goril·la com d'altres animals.

Us recomano que els observeu durant un gran nombre d'hores com vaig fer jo i de ben segur que la vostra visió envers ells canviarà, i molt.

Ana Gómez Fernández (201)
(Tutor del TR: Gabriel Riba)

2. LITERÀRIA

My best friend

Mónica
Nice, Crazy, Sociable, Funny
Sister of music
Lover of love
Fears spiders
Needs tickets for the concert of March 30th
Gives joy
Wants to see USA
Momo

Noelia García Velázquez (1r d'ESO)

My crazy friend

Jessica
Crazy, Happy, Funny, Curious
Sister of music
Lover of MP4
Fears insects
Needs a boy friend
Gives love
Wants to see Paris or New York
Jessi

Noelia García Velázquez (1r d'ESO)

Poem for Laura

Laura
Good friend, good person, beautiful and funny
Sister of cars
Lover of races of cars
Who fears Alonso's death
Who needs me
Who gives happiness
Who wants to see Alonso
Jimenez
Fussy...
To be continued...

Created by Andrea Moya (1r d'ESO)

My friend

Raúl
 Chatty, happy, funny and crazy
 Brother of crazy things
 Lover of parties
 Fears the pigs
 Needs his bicycle
 Gives peace at the best moments
 Wants to see a lot of people telling jokes.
 Peluka

By Arturo Castosa (1r d'ESO)

My poem

Funny, good person, good friend, happy, extrovert and beautiful
 I wonder about death
 I listen to the shouts of my father
 I see paradise
 I want to have a big house
 Funny, good person, good friend, happy, extrovert and beautiful
 I pretend to pass the school year
 I feel love
 I touch the sky

I worry about the health of my family
I cry for the death of my grandmother
Funny, good person, good friend, happy, extrovert and beautiful
I understand English
I dream about having a car
I try to have friends
I hope to win the lottery
Funny, good person, good friend, happy, extrovert and beautiful

Andrea Moya (1r d'ESO)

Myself

Funny and good
I wonder about my future
I hear people singing
I see people that don't study and don't work
I want to be important
Funny and good
I pretend to be happy
I feel emotions
I touch little things
I worry about my friends
I cry for my defeats
Funny and good
I understand my cousin's rabbit
I believe in me
I try to be better every day
I hope that Real Madrid never wins
Funny and good

By Arturo Castosa (1r d'ESO)

Who I am?

Crazy, logical
I wonder about friendship
I listen to the music
I see the moon
I want the peace
Crazy, logical
I pretend to improve my ways
I feel the music
I touch my face
I worry about my family and my friends
I cry for bad luck
Crazy, logical
I understand my friends
I believe in true love

I dream about the future
I try to look at the present
I hope to be a teacher
Crazy, logical

Noelia García Velázquez (1r d'ESO)

My best friend

Mar
Beautiful, good person, friendly and good friend.
Sister of sport and dance.
Lover of dogs.
Fears spiders.
Needs imagination.
Wants to pass the school subjects passed.
Guinart
“Maruxi”

Sarai Simón (1r d'ESO)

I am...

Friendly, self-confident, clever, optimist, funny and beautiful.

I wonder about my marks.
I hear cars in the street.
I listen to rock music.
I see a beach in this city.
I want to be a P.E teacher.

Friendly, self-confident, clever optimist, funny and beautiful.

I pretend to go to my village on holidays.

I feel happy.
I touch the sky.
I worry about my brother.
I cry for pain.

Friendly, self-confident, clever, optimist, funny and beautiful.

I understand English.
I dream about my boyfriend.
I try to help at home.
I hope my brother gets better.

Friendly, self-confident, clever, optimist, funny and beautiful.

Sarai Simón (1r d'ESO)

LA MEVA NINA¹

Us presento una joguina,
una nina de drap.
Ella es diu Georgina,
porta un barret al cap.

La meva amiga nina
és diferent de les altres.
És de pell tota albina
i de rosades galtes.

Cabells rosats i petits,

1

Aquest poema ha rebut el 1r premi de poesia en català (Batxillerat i Cicles) al concurs Sant Jordi 2010.

caiguts com tirabuixons.
Va a conjunt amb el vestit
i amb els seus virolats mitjons.

Georgina té unes mans
que són molt petites.
Porta dos anells posats
que les fan més boniques.

Té els ulls color blau intens
tant com l'aigua del mar.
Et pot deixar indefens
amb el seu penetrant mirar.

El seu nas és petit,
la seva cara rodona.
Quan l'assec sobre el llit,
quina nina tan bufona!

M'estimo aquesta nina,
aquesta nina bonica.
Pobra nineta Georgina
que l'he oblidada de mica en mica!

Sap que ha sigut sense voler,
pobra nina bufona!
Que m'ha vist des de petita créixer
i passar de nena a dona.

Lorena López Rodríguez (1r de Batxillerat)

UNA ILUSIÓN²

Cuando me caigo, tu me levantas.
Cuando lloro, tu iluminas mi calma.
Cuando no sé qué decir, mi corazón lo atas.
Eres todo, eres parte de mi alma.

Muchas veces te veo en los espejos.
Apareces en sueños como un hada.
En las aguas veo tus reflejos.
En mi mente apareces iluminada.

Cuando idealizo contigo,
te imagino como un espíritu fino,

² Aquest poema ha obtingut el 1r premi de poesia en castellà (Batxillerat/Cicles) al concurs Sant Jordi 2010.

con el cabello como el trigo,
y tan bella como la flor de lino.

Cada momento de mi vida pienso en ti.
No sé si mirarte o abrazarte
Pero sé que te quiero para mí.
Cuando te vea, voy a besarte.

Yulian Yuzkiv (1r de Batxillerat)

EL TEMPS DE L'OBLIT

El temps de l'oblit ja ha arribat
Puc sentir com diu el meu nom
En el fons l'estava esperant
Per viatjar-hi sense retorn.

Sento una veu que m'atura
Potser és la veu del teu record,
Per a mi una llaminadura,
Que m'endolça suaument el cor.

Sentiments contradictoris
Que lluiten al meu interior,
Si no em demanes que torni
L'oblit abatrà el meu amor.

Com una llum a trenc d'alba
Amb un somriure entendridor
M'acomiares amb la mirada
Que mai més m'escalfarà el cor.

Noelia Lorenzo (3r d'ESO)

LA MAR³

La mar tranquil·la i suau
plena de serenitat
tota l'eternitat
donant plenitud i pau.

La mar brava i bella
esclata com un volcà
sobre les roques de l'oceà
trencant la calma vella.

La mar freda i fosca
entristeix el meu cor

3 Aquest poema ha obtingut el 1r premi de poesia del 2n cicle d'ESO al concurs Sant Jordi 2010.

ple d'amor i dolor
com tancat dins d'una closca.

La mar blava i salada
dóna vida al món
omplint de joia els cors
revivint la vida passada.

Núria Bueno (4t d'ESO)

NOMÉS PER TU

Aquesta nit he tingut uns llargs somnis
seguits i seguits,
només per trobar la teva cara.

Aquest dia he mort bons
records,
només per tocar un dit teu.

Aquest any he treballat furiosament
molt de temps,
només per donar-te tebior.

Aquest segle he travessat milers
de muntanyes enormes,
només per trobar-te enmig del camí.

Aquest moment he apagat
una petita vida insignificant,
només per acompanyar-te al nou món.
Chen Xiao (4t d'ESO)

Prosa

Dues històries a l'ascensor

Una

—Hola! —em va saludar en Marc al passadís; ell sortia de classe quan jo just arribava, era la tercera hora de classe.- Com és que no has vingut les dues primeres hores, dormilega?

—Doncs perquè m'he quedat tancat a l'ascensor, tu, i fins que no ha vingut el tècnic i ha baixat el president no he pogut marxar.

—Què em dius! I això?

—No ho sé, era vell, però jo creia que encara tindria més temps de vida... no ho sé.

—Ha ha ha —rialles.

—Però... tu sol?! Quina mala sort.

—Mala sort? Jo crec que no, és que hi era la Maria també, i encara que hem passat una mala estona, en el fons me n'alegro, d'haver pogut passar una estona allà amb ella.

—Oh! I què ha passat, espavilat?- amb to d'interès.

—Doncs anava a agafar l'ascensor quan just baixava la Maria, i aleshores li he dit que pugés?, ella m'ha dit que no, que gràcies, però s'estimava més les escales, i jo molt murri li he dit “alça dona, què no caurà pas l'ascensor”, i ella hi ha accedit.

Quan érem dins l'ascensor he pitjat el botó; cap als baixos tot anava bé, però a l'altura del primer ha començat a fer el burro i s'ha aturat.

M'he quedat blanc, blanc, blanc... I la Maria m'ha dit “Com que no s'anava a parar, oi?”, amb un to d'acusació. He tocat la campana, i res, no sonava, i tampoc trucava al servei tècnic, i la Maria tota l'estona me'n donava la culpa, que ella fos allà tancada amb mi. S'ha assegut de cop tota callada abraçant-se les cames, i jo he agafat el mòbil, però no sé per què no hi havia cobertura; una cosa molt estranya, perquè jo a l'ascensor sempre n'havia tingut. La Maria al veure que no anava gens bé la cosa ha dit allò de sempre; “Què més pot passar, ara?”. Se me n'ha anat l'olla i li he dit “ens podem enrotllar”; m'ha dit que era un imbècil i s'ha enfadat.

—Normal, noi!- va opinar en Marc.

—No, però li he dit que era una broma, i se li ha alegrat la cara una mica, no sé quantes coses li he dit perquè somrigués una mica i m'he començat a amoïnar per ella, la veia tan aixafada allà, que m'he assegut al seu costat i l'he abraçat pel coll i li he fet un petó a la galta perquè s'animés una mica. Li he preguntat si l'amoïnava alguna cosa i m'ha dit que tenia un examen molt important i que si hi faltava, com ho justificaria?; a part que no li repetirien l'examen. En dir-me això me n'he alegrat molt ja que tornava a ser la Maria de sempre, li he fet una carícia a la galta i per fi ha somrigut. Per dintre estava fent bots d'alegria, jo i ella allà asseguts i abraçats com si fóssim dos enamorats. M'han vingut ganes de revelar-li els meus sentiments, però com que no volia cagar-la no li ho he dit. Per treure'm aquesta idea del cap m'he aixecat i he fet unes voltes per l'ascensor.

Després m'he tornat a asseure al seu costat, i hem parlat de tot, dels estudis, dels hobbies, de l'amor, del futbol, etc. Quan parlava amb ella em sentia alleujat però amoïnat per ella, i de cop i volta li he dit que no es preocupés, que valia molt, que era molt guapa i que si no podia fer l'examen no passava res, que era molt intel·ligent i que s'ho trauria amb molt bona nota. S'ha quedat flipant, tu, perquè moltes coses no venien al cas i era fora de lloc, però ella ha rigut i s'ha posat vermella

De cop l'ascensor ha fet un pet i ha tornat a funcionar, ens hem aixecat, ella molt alleujada, i després de fer-me un petó a la galta inesperat, ha sortit corrents cap a l'institut. La resta ja la saps.

—Ooooooh... que bufons tu i ella allà abraçadets....—se'n burlava, però ens portàvem tan bé que sabia que ho deia de broma.

—Hola! Què feu? Ja t'està explicant batalletes? —va dir la Maria que sortia de la seva classe i marxava cap una altra aula.

I mentre passava pel costat nostre li vaig dir:

—Sí, una de molt interessant sobre un ascensor.

I amb la cara vermella i somrient va seguir el seu camí.

Adrià Palma (1r de Batxillerat)

Dues

Ja era a l'ascensor. Amb mi pujava una noia de la meva mateixa edat, morena, maca, molt maca. De sobte, els llums es van apagar. L'ascensor es va sacsejar i va quedar parat, a un munt de pisos d'altura.

– Oh, Déu meu, això no, que sóc claustrofòbic! –vaig dir. La por s'apoderava de mi, vaig començar a suar, a posar-me nerviós, respirava amb dificultat i no sabia cap a on mirar.

Es veu que la meva claustrofòbia no es pot dissimular, ni tan sols a les fosques, perquè la noia se'n va adonar de seguida:

– Que passa res? Ets claustrofòbic?

– Una mica...

– Vinga, va, no passa res. Mai he entès aquesta fòbia, no sé de què has de tenir por aquí dintre, només que sigui una assassina en sèrie, i això ja ho estic deixant.

Vaig somriure, era simpàtica. Tot i això, jo cada vegada tremolava més; ja portàvem quasi mitja hora a l'ascensor. Vaig sentir com treia alguna cosa de la bossa de la compra que portava. Era un pastís, que va obrir, en va fer un bon tros amb la mà i me'l va oferir:

– Té, això va per llarg, menja alguna cosa.

– Gràcies... –vaig dir tímidament, i el vaig agafar. No me n'havia adonat de la gana que tenia ja.

– Resulta que aquesta nit tenia una cita i he baixat a comprar el pastís per postres, però ja és tardíssim, a hores d'ara ja se'n deu haver anat.

– Jo també havia quedat amb una noia molt interessant que vaig conèixer a un xat.

– Òndia, també vaig conèixer la meva cita al xat! –va dir sorpresa.– Espero que no sigui tan cagat com tu... Ha ha ha!

Aquesta broma no em va caure gens bé:

– Jo no sóc un cagat, mala persona, que ets mala persona!

– Mala persona? A sobre que et dono un tros de pastís?

– Si me l'has donat per després refregar-me per la cara que me l'has donat, ja et pots ficar el tros pel cul!

– No siguis mal educat, imbècil!

– I tu a mi no em diguis imbècil!

– Et diré tot el que pensi, pallasso!

– Que deixis de...!

De sobte, la trampeta de dalt de l'ascensor es va obrir. Va entrar costosament una persona, i pel soroll que va fer, jo crec que no va caure dempeus. Portava una llanterna i era un bomber. Estava salvat!

Quan ja havíem sortit de l'ascensor, i tot i que era tardíssim i molt probable que la meva cita ja no m'estigués esperant, vaig pujar a l'adreça que m'havia donat pel xat. Curiosament, la noia de l'ascensor pujava davant meu:

– Que no em segueixis!

– Que no t'estic seguint, t'he dit alguna cosa?

Em vaig dirigir a la porta 6C, tota l'estona amb la noia davant. Quina va ser la meva sorpresa quan va treure la clau i la va ficar al pany de la porta!

– No pot ser! Tu ets *rosseta19*? Si ets rossa de pot claríssimament!

– Sí, bueno, i tu de musculat tens ben poc. I això de 20 centímetres no t'ho creus ni tu...

– Doncs és ben veritat!

– Sí, sí...

– Sissí Emperadriu! A la merda! Me'n vaig!

– Doncs, adéu! –va dir, es va ficar a casa i va donar un cop de porta.

Me'n vaig anar molt digne, però... A mi m'agradava molt la noia del xat, era molt interessant, teníem moltes coses en comú, havíem passat tantes nits parlant fins tardíssim... I a sobre havia comprat el pastís per mi, que sap que m'encanta! I ben mirat, jo m'havia enfadat per una ximpleria... Em vaig empassar el meu orgull i vaig tornar corrents. Vaig trucar fortament a la porta. Ella va obrir de seguida:

—Va, passa, babau...

Sergi Fernández Valderrama (1r de Batxillerat)

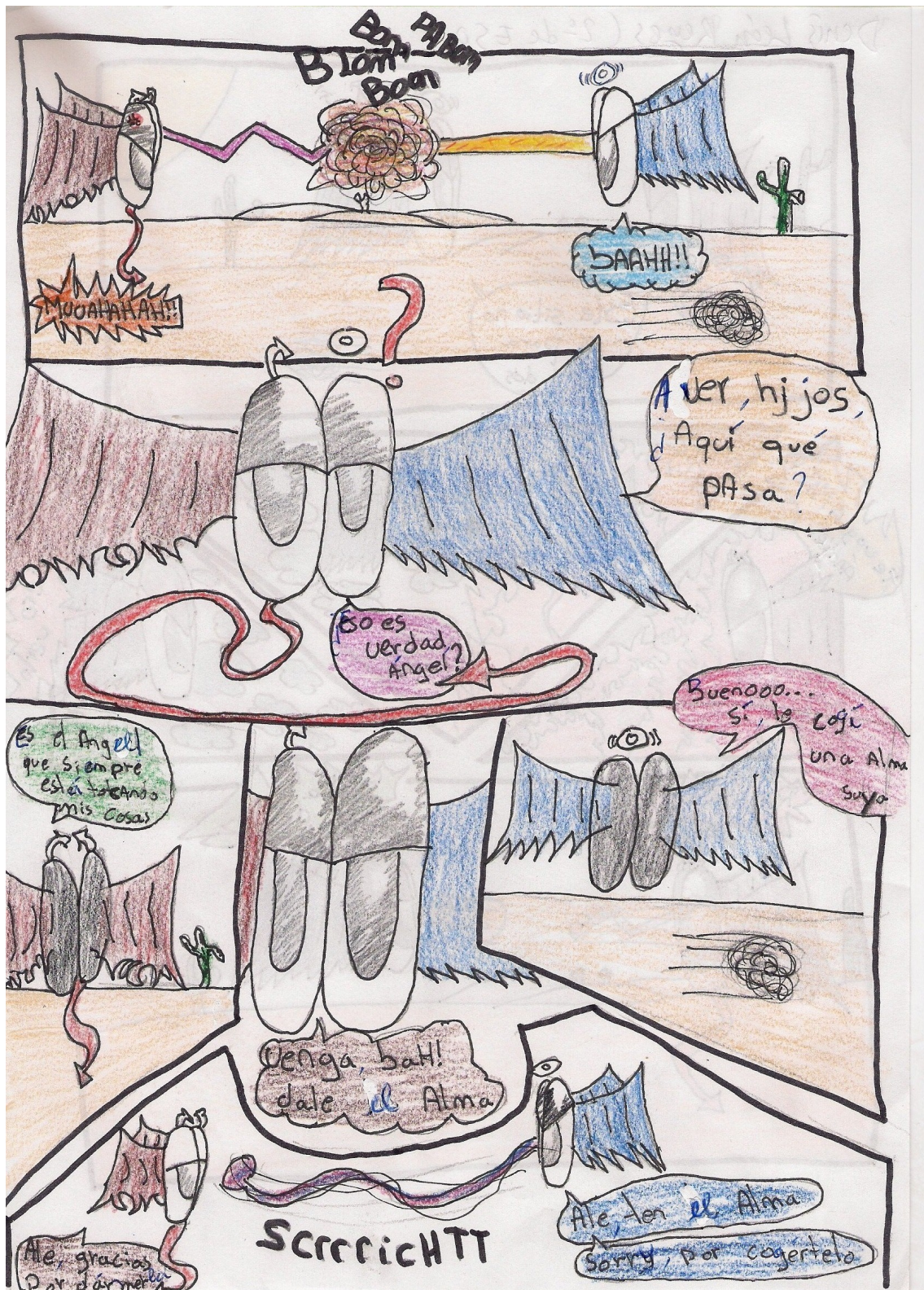

Punt de llibre de Farheen Malik (Aula d'Acollida)

Denís León Reyes (2º de ESO)

Autor: Denís León Reyes (2n d'ESO)

El nas de Cleopatra⁴

Avançava pel pont amb el seu ase agafat per les regnes. El seu cabell, de color negre intens, ja deixava entreveure alguna cana que delatava els cinquanta anys que no aparentava.

Semblava no tenir pressa, els seus passos eren tranquils i segurs, es parava i observava el seu entorn, meravellat, com si mai hagués vist una vila com aquella. Per fi va arribar a la plaça; hi havia mercat, "Quina sort!", va pensar. La gent es movia alegrement d'un lloc cap a un altre, conversaven ara amb aquest, ara amb aquell; d'altres, formaven rotllanes al voltant d'algun pícar que feia ús del seu llaüt per encantar les jovenetes i les no tan jovenetes.

Els nens, escanyolits com un xiulet, corrien al voltant del mercat, i no descansaven fins que la seva cara es posava del mateix color que els pebrots que venia el senyor Alfons, que eren els més vermells de tot Besalú.

En contemplar aquella escena tan quotidiana i a la vegada amb tant d'encant, es va sentir viu, com feia molt de temps que no es sentia. Va lligar el seu ase a les anelles de la paret i es va dirigir al centre de la plaça tot cridant l'atenció de la gent.

*- El joglar dels Pirineus ja ha arribat,
i es disposa a explicar
la més bella història d'amor que mai hagueu escoltat.*

Amb una senzilla rima, ja tenia una desena d'orelles disposades a deixar-se encantar, per la tan meravellosa història que els havia promès el joglar. Quan va veure que els seus oients tenien tota l'atenció posada al seu damunt, va començar el seu relat.

"Fa no-importa-quants anys a no-importa-quin lloc, hi vivia la filla d'un marquès. Tot i les advertències del seu pare de no barrejar-se amb els plebeus, ella era molt propera al poble, i tots la coneixien pel seu nom de pila: Adriana.

L'Adriana posseïa una bellesa exòtica. El seu cabell era roig i brillant, formava suaus ones que morien i tornaven a néixer cap amunt. Uns ulls marrons quasi negres i profunds irradiaven una lluentor que il·luminava el morè de la seva cara de diamant. Si a tot això, hi afegim un cos esvelt i ben format, obtenim el beuratge perfecte per aconseguir els sospirs de tots els homes.

La noia es passava les hores mortes als jardins del seu palau, on el seu pare l'engabiava com a un ocellet salvatge. El seu pare..., des de la mort de la seva estimada, mai havia tornat a ser el que era. S'havia convertit en un home de gel, a qui només importaven les seves terres i els seus negocis. Era com si no mirés al seu voltant, i és clar, la seva filla també quedava fora del seu angle de visió. La tancava a palau, només la volia per a ell, i no s'adonava que el cor de l'Adriana volia volar, sentir i estimar, i això era, precisament, tot el que el seu pare li impedia fer.

A ella, li agradava molt participar a les fires del poble, i hi assistia sempre que podia. Però la seva activitat favorita era el ball popular.

Als seus 15 anys ja havia assistit a molts balls de l'alta noblesa, però li semblaven avorrits i mancats de ritme. En canvi, els balls de les fires la feien tornar boja. Poques vegades aconseguia que el seu pare la hi deixés anar, però, per si de cas, sempre n'albergava l'esperança.

El que l'Adriana mai va aconseguir oblidar va ser el seu últim ball del poble.

4 Aquest relat va guanyar el 1r premi de prosa catalana de 2n cicle d'ESO al concurs Sant Jordi 2010.

A la vila celebraven l'inici de la primavera. Li encantava aquella festa, era la millor de tot l'any. No se la podia perdre!

Així que, amb la millor de les seves cares es va apropar al seu pare i va provar sort.

-Pare... Ja sap que avui celebren l'inici de la primavera i bé, doncs m'agradaria...

- Hi pots anar-va contestar el marquès.

Els ulls de l'Adriana es van obrir com taronges.

- Ho diu de veritat?

- Sí, però amb una condició.

- Digui'm- va contestar la noia emocionada.

- Un dels nostres servents t'acompanyarà.

- D'acord! -va saltar d'alegria-. Moltes gràcies pare, li prometo que seré a casa aviat.

Es va emprovar un munt de vestits, però finalment es va quedar amb el més senzill, el que era més adequat per a la celebració.

El cotxer la va passar a buscar a ella i al seu vigilant, i en un tres i no res ja formaven part del bullici de la plaça de la vila.

El ball estava a punt de començar i tothom tenia adjudicada la seva parella, però tan bon punt la van veure baixar del carruatge, un munt de joves li van demanar un ball.

- Ho sento, cavallers, però la senyoreta ja té parella.

La veu provenia de darrere seu, l'Adriana es va girar i va veure un noi fent-li una reverència. En aixecar-se, no va poder evitar contenir la respiració.

Quin noi més ben plantat! La seva pell morena, contrastava amb els seus ulls blau cel i el seu cabell tan negre com la nit. L'Adriana va intentar que no se li notés la sorpresa.

- I què et fa pensar que vull ballar amb tu?

- Tampoc res em fa pensar que no vols- va mostrar-li un somriure de dents blanques i perfectes.

Li va allargar la mà i ella la va agafar amb fermesa.

Ballaven i xerraven animadament, s'acabava una cançó i en començava una altra, però ells no descansaven. El temps que portaven així no ho sabien, ni els importava, en aquells moments només existien ells dos i la música. Fins que un dels músics, va avisar que aquella era l'última cançó. Tothom es va entristir i quan va sonar l'última nota, la gent va començar a aplaudir i la plaça es va anar desallotjant entre riures i comentaris festius.

- Me n'haig d'anar -va dir l'Adriana.

- Ja? Però si la festa acaba de començar!

La noia el va mirar estranyada.

- Acompanya'm, et vull ensenyar una cosa.

La va agafar de la mà i se la va emportar corrents cap a un carreró.

De sobte, ella va frenar en sec.

- Què passa?

- El vigilant! Si no em veu, li ho dirà al meu pare.

Ell va riure.

- Quan dius vigilant et refereixes a aquell home d'allà?

L'Esteve estava completament pet i anava fent esses per la plaça buscant d'alguna paret que no donés voltes.

Els nois van riure i van continuar pel carreró. Van estar corrent durant uns quants minuts fins que el noi va parar.

- Tanca els ulls.

- Per què? -va dir ella amb certa desconfiança.

- Si no ho fas, mai no ho sabràs.

Amb un sospir de resignació els va tancar. Ell la va agafar per la cintura i va avançar lentament.

-Ja els pots obrir, princesa.

L'Adriana va quedar bocabadada. Al seu davant tenia un pati interior amb les parets cobertes de gessamí i il·luminades tènueament amb torxes.

Al bell mig del pati, hi havia una petita font de pedra engalanada amb flors de tots colors.

- T'agrada?

- És... és... meravellós! -deia mirant cap a tots costats-. Com l'has descobert, aquest lloc?

- La meva mare m'hi portava cada dia a jugar amb els meus germans. Ella era la que cuidava tot això... -el noi va baixar el cap.

- Ella ha... mort? -va dir temerosa l'Adriana.

- Va sortir a buscar el meu pare, i encara l'estic esperant.

- Vaja, ho sento...

- No passa res -es va serenar-. Vols ballar?

Ella es va quedar sorpresa per la proposta.

- Però si no hi ha música!

- No ens fa falta.

El noi la va agafar per la cintura i la va prémer contra el seu cos. De sobte, els seus ulls es van trobar. Els d'ella, tan profunds i reprimits, els d'ell tan clars i sense amagatalls.

- Encara no sé el teu nom -va dir ell.

- No em coneixes? Sóc...

- Ja sé qui ets.

- Llavors, per què m'ho preguntes?

- Aquesta nit, he descobert que no ets simplement la preciosa filla del marquès.

No ets un títol nobiliari, sé que amagues molt més del que mostres. Digue'm, llavors, quin és el teu nom?

Ella va reflexionar sobre aquelles paraules.

- Cleopatra -va mentir.

- Com la faraona?

- Sí, com la faraona. I el teu?

- Marc Antoni.

L'Adriana es va adonar que el noi havia descobert la seva mentida i ara contraatacava enginyosament.

- Com l'emperador?

- No, com l'emperador no. Com l'emperador que es va enamorar de la faraona Cleopatra.

Llavors, a la faraona Cleopatra li va caure a sobre tot el seu imperi, i es va veure irremeiablement atrapada en l'encant dels ulls de Marc Antoni, les paraules de Marc Antoni, la veu de Marc Antoni... Per primera vegada a la seva vida, va notar com se li feia un nus a la gola que no la deixava parlar. Les papallones voleiaven alegres al seu

estómac. I va sentir l'irrefrenable desig de besar-lo. Cada cop els seus llavis s'apropaven més, i més, i més...

- Senyoreta Adriana!

Es van separar de sobte.

La veu sonava lluny i repetia una vegada i una altra el seu nom.

- És un dels criats de palau. Deu haver vingut a buscar-me -va dir entristida-

Me'n vaig.

Es disposava a sortir del pati quan va notar la seva mà.

- Queda't, siusplau -li va demanar.

Ella el va mirar.

- No puc, el meu pare estarà preocupat. Ho sento...

Va fer mitja volta i se'n va anar.

- Adéu Cleopatra! -va sentir que cridava ell.

- Adéu Marc Antoni -va xiuxiuejar ella.

Quan va arribar a palau, es va trobar al seu pare escridassant el seu vigilant. En veure-la entrar, va sortir corrents a abraçar-la.

- Oh, filla meva! Gràcies a Déu que estàs bé! On t'havies ficat?

- M'he perdut, pare.

- No et preocupis, la pròxima vegada enviaré algú una mica més professional -va dir en to de retret cap a l'Esteve-. Ara vés-te'n a dormir, que deus estar cansada.

- Bona nit, pare.

- Bona nit, filla.

Aquella nit, l'Adriana va somiar una i altra vegada amb el ball i el pati de gessamí. Els mateixos moviments, les mateixes paraules... Només una cosa era diferent: en els seus somnis, no apareixia cap servent cridant el seu nom.

El temps passava, i els dos nois es trobaven cada dia en el seu pati secret. L'Adriana va aconseguir que el seu pare la deixés anar-hi dient-li que a les tardes assistia a unes classes de violí, no li agradava mentir, però era l'única possibilitat que li quedava si volia veure'l. Es passaven les estones xerrant i rient. Ell li explicava contes de tot tipus i a ella li encantava escoltar-lo.

-Saps què deia la gent sobre Cleopatra? -va dir mentre, com de costum, li acariciava el seu nas tan bufó.

-Doncs no, per què no m'ho dius tu? -va respondre l'Adriana, que era molt curiosa.

-Deien que si el nas de Cleopatra hagués estat més petit la historia del món hauria canviat.

La noia el va mirar amb cara de burla.

-No t'ho creus? Molt bé, t'ho explicaré. Cleopatra va intentar seduir l'emperador Octavi per aconseguir una aliança. Però ell, sense fer cas de la seva bellesa, es va desempallegar d'ella objectant que el seu nas era massa gros, i que potser si l'hagués tingut una mica més petit sí que hauria aconseguit el seu propòsit.

- Vaja! No ho havia sentit a dir mai això.

Ell va somriure, es va apropar a l'Adriana i li va dir xiuxiuejant:

- En canvi, si la Cleopatra que jo conec hagués tingut el nas més petit, seguiria sent igual de preciosa i el meu cor la seguiria estimant amb totes les seves forces.

La noia, va obrir desmesuradament els ulls i suaument els dos joves van fondre els seus llavis en un petó carregat de sentiments. Van sentir com les seves ànimes sortien

dels seus respectius cossos i es fonien en una de sola que volava lliure allà on el vent la portava.

I estaven tan ficats en el seu món, que no van adonar-se dels dos ulls que els observaven amagats rere les parets.

L'endemà, quan l'Adriana va anar com totes les tardes al pati de gessamí, no hi havia ningú esperant-la. Però no va ser només aquell dia, sinó durant els següents mesos. La noia es va enfonsar en la més profunda de les tristeses, mentre rumiava mil hipòtesis sobre el que li podia haver passat al seu estimat.

Però aquesta no era l'única preocupació que tenia la jove. El seu pare, sempre mirant pels seus negocis, l'havia promès amb el favorit del rei de França, un home 20 anys més gran que ella i, segons deien, amb un temperament força agressiu. L'Adriana se sentia en un pou on cada dia s'enfonsava una mica més, i es preguntava si algun dia arribaria a tocar fons.

Una nit, mentre dormia, va sentir un suau repiqueig a la seva finestra, va pensar que era la pluja i es va tornar a adormir.

-Cleopatra -es va sentir que xiuxiuejava una veu.

L'Adriana va saltar del llit i es va llançar corrents cap a la finestra, la va obrir lentament per tal de no fer soroll i el que va trobar la va deixar sense alè. Allà, assegut al seu ampit hi havia el seu estimat Marc Antoni. Però era un Marc Antoni amb ferides de guerra; la seva cara estava plena de cicatrius igual que els seus llavis, amb ferides mal curades. A través de la seva camisa, mig estripada, es podien apreciar més cicatrius i blaus. L'Adriana no podia articular una paraula.

- No et preocupis, no és res...

Abans que pogués dir res més, la noia es va abalanzar contra ell i el va abraçar amb totes les seves forces.

- Oh Déu meu, què t'han fet?, què t'han fet?, què t'han fet?... -deia entre plors.

Quan va aconseguir asserenar-se una mica va invitar el noi que passés dins l'habitació.

-Com estàs, estimada meva?

- Tens tot el cos ple de ferides, i em preguntes a mi que com estic? -va dir indignada-. És que no em penses donar una explicació?

El noi va esbossar un somriure cansat.

- Te'n recordes, de l'últim dia al pati? -va fer una pausa-. Bé doncs, el teu pare sospitava alguna cosa de tota aquesta història, i va enviar una persona que et seguís. Va estar observant-nos tota la tarda, i després va informar el teu pare sobre el nostre romanç -va baixar el cap-. Al dia següent, el teu pare amb dos guàrdies van irrompre a casa meva i em van portar als calabossos, on em van torturar fins que vaig prometre que me n'aniria de la vila i no m'aproparia a tu mai més, i que si no complia la meva promesa, el meu destí seria la forca.

L'Adriana va escoltar tot el relat horroritzada incapaç de creure el que el jove li estava explicant. Ell li va agafar les mans i va continuar.

- He vingut a buscar-te. Escapem junts! No et prometo una vida com aquí a palau, no tinc diners per oferir-te ni un lloc estable on viure; però tens tot el meu cor i la meva ànima a la teva disposició.

- Estàs boig...

- Sí, estic boig, boig per tu.

L'Adriana va perdre els nervis.

- No m'ho posis més difícil, vols?! Per què em promets coses que no podràs complir? Qui ha dit que m'estimaràs tota la vida? Tot són mentides! -els seus ulls vessaven llàgrimes cobertes de dolor-. Tu no m'estimes!

El noi va sentir com si el travessés una daga. Va esquinçar la seva camisa i va deixar al descobert totes les ferides. Eren horribles...

- Veus aquestes ferides? Doncs les teves paraules em fan molt més mal que totes elles juntes -es va agenollar davant l'Adriana, li va agafar la mà i la va posar sobre el seu pit malferit-. El notes? Cada vegada que batega ho fa per tu -un riu de llàgrimes cobria la seva cara-. T'estimo amor meu, t'estimo més que a la meva pròpia vida i per res del món t'enganyaria, perquè tu ets tot el que tinc, siusplau, no em deixis...

L'Adriana es va agenollar fins que els seus ulls es van trobar per enéssima vegada. Però eren mirades diferents. La d'ella, més profunda que mai, semblava un terreny inaccessible i irrecuperable; la d'ell, que sempre havia estat transparent, ara estava coberta per teranyines que l'ennuvolaven.

- T'estimo... -va dir l'Adriana entre sanglots.

Ell va agafar el seu rostre delicat i la va besar, intentant transmetre-li el petit raig d'esperança que niava al seu cor.

De sobte, la porta es va obrir i va aparèixer el senyor marquès, en contemplar l'escena, l'espelma que portava a les mans li va caure a terra.

- Guàrdies!! - va cridar amb desesperació.

Els dos enamorats es van quedar sense respiració.

- Vine aquí malparit!

- No, pare!! -va implorar ella.

El noi va saltar corrents per la finestra i l'Adriana va poder observar com es dirigia cap als estables. El seu pare, disposat a seguir els seus passos ja havia posat un peu a l'ampit, quan l'Adriana el va agafar d'un braç i el va tirar cap endarrere. La mobilització posterior va ser increïble. Uns trenta guàrdies custodiaven el palau i buscaven sense descans.

L'Adriana, es va escapolir cap als estables, on darrere d'un munt de palla va poder identificar el negre cabell del seu estimat. Ell va sortir del seu amagatall.

-Vine, corre! -va dir mentre preparava un cavall-. Escaparem per l'Est, que encara no hi ha vigilància, arribarem a la vila següent demà i allà pararem a menjar...

L'Adriana li va posar un dit als llavis.

- Vés-te'n.

- Però tu...?

- És que no te n'adones? Si vaig amb tu no arribarem ni a la cantonada!

- Doncs jo no vull viure una vida que tu no hi siguis -va escridassar-. Ja està, tot ha acabat...

-No, amor meu, res no ha acabat si nosaltres ho recordem.-li va somriure-. Vull que t'emportis una cosa.

Ell no va dir res.

-Emporta't la meva ànima. Si no vols viure per tu, fes-ho per mi, ella vivirà sempre que tu també visquis -li va agafar la mà-. Te la confio perquè és teva i sempre ho serà.

El noi la va mirar, conscient que aquella era l'última vegada que contemplava el seu rostre angelical. Va recórrer amb els seus dits el contorn de la seva cara, assecant-li les llàgrimes i fent-li petits petons i, finalment li va acariciar lentament el nas, com feia sempre i com mai més podria tornar a fer.

Es va aixecar, va agafar un cavall i es va dirigir cap a la porta de les cavallerisses, on va parar per contemplar-la per última vegada.

- Adéu, Cleopatra.
- Adéu, Marc Antoni.”

Un renou d'aplaudiments va trencar el silenci, el que al principi eren una desena de persones, s'havia convertit en una multitud que ocupava tot l'espai de la plaça i part dels carrerons que hi desembocaven.

El joglar somrient saludava una i altra vegada i responia agraït als afalacs de la gent. Se sentien llàgrimes, riures, comentaris de sorpresa, de fascinació... I a poc a poc, tothom va tornar als seus afers quotidians.

I el joglar, tal com havia col·locat les seves coses les anava recollint lentament, al cap i a la fi, no tenia pressa. Ell ja havia viscut la seva història, que havia estat curta, però molt intensa. La història que ara anava explicant per tot arreu, a totes les persones dels pobles, deixant en cadascuna d'elles un trosset de l'ànima de la seva estimada. Aquella ànima que portava unida a la seva, com dos siamesos, inseparables. I així, es va allunyar d'aquella petita vila, sense rumb ni destí, però amb un objectiu molt clar: viure.

Noelia Lorenzo (3r d'ESO)

Historia de una moneda⁵

Había una vez una moneda. Pero no una moneda cualquiera, sino una de un céntimo. Claro, un céntimo no es nada, por eso nadie la quería. Aunque tú digas que si la vieras la cogerías, no es verdad. Había algo en esa pequeña moneda, y es que era una moneda que no la veía nadie, era invisible. Y para rematar eso, y aunque no lo imagines, esa moneda tenía sentimientos. Era muy sensible, eso era lo único que se puede decir de ella, bueno, aparte de que era reservada y llorica y que no le gustaba estar sola. Pero todo el rato lo estaba. A veces tirada en la calle, en un río, pegada a un zapato, en la basura, enganchada en un chicle en el suelo y metida en muchas historias más.

Pero ella lo que no sabía era el porqué de su invisibilidad. Pero yo sí que lo sé y te lo voy a contar. Estaba en un mundo paralelo a la Tierra, un mundo llamado Inferno. Como dice su nombre, aquel lugar era el mismísimo infierno. Todo rojo y negro, lleno de piedras, lava, montañas y volcanes. No había casas, ni edificios, ni tiendas, y todos los monstruos que vivían allí eran seres sin rostro, feos, asquerosos, algunos delicados o muy brutos, y otros innecesarios, los cuales se mataban cuando se descubrían. Estos monstruos no vivían como nosotros, sino que sólo trabajaban transportando piedras de un lugar a otro o picando en las montañas en busca de piedras preciosas, por orden del Démonio, así era su nombre, con acento incluido, era el demonio en persona. Forzudo, bruto y borde, tenía sus ayudantes que vigilaban a los trabajadores para que no descansaran ni un minuto. Eso sí, a las mujeres, a las más delicadas, las dejaban en una habitación con un hombre y un vigilante, para que se quedaran embarazadas, así habría más gente trabajando. Además, todo estaba sumido en la oscuridad, no había sol.

Bueno, no nos enrollemos. Esos monstruos en realidad eran los humanos que en su vida habían cometido asesinatos. Pues un asesino se murió con la moneda en el

5 Aquest relat va guanyar el 1r premi de prosa castellana de 1r cicle d'ESO al concurs Sant Jordi 2010.

bolsillo, y todo lo que lleva un asesino cuando muere va con él al Infierno. La moneda estaba asustada por ese mundo horrible, salió del bolsillo del asesino sin que él se diera cuenta e intentó escapar de ese mundo donde fue a parar. No pudo hacer nada durante exactamente 6 meses, 6 semanas y 6 días. Dicen que 666 es el número de la mala suerte, pero para la moneda era el de su salvación, porque ese día, logró escapar de ese asqueroso lugar.

Resulta que el encargado de enviar a los asesinos al Infierno era la Morte, o sea, la muerte, un esqueleto con capucha y vestido negro y un hacha en la mano. La Morte apareció justo al lado de la moneda, digamos que ella tuvo un susto de muerte (si eso fuese posible). La Morte puso su pie encima de la moneda, que consiguió pegarse al pie y quedarse ahí. La Morte habló y habló con el Démonio durante unas largas horas, que fueron interminables para la moneda y cada vez estaba más asustada de toda esa aventura que estaba viviendo, porque, para empezar, nunca había creído en el infierno ni nada después de la muerte. “Entonces —pensó la moneda—, si existe el Infierno, ¿existirá el Celio! Qué mala suerte la mía de pegarme al zapato de un asesino y acabar aquí.” Muy buena conclusión, le hubiera dicho yo si hubiera estado con ella.

Sigo con mi relato. La moneda esperó hasta que la Morte se fue otra vez a la Tierra. “Madre mía, ¿cuántos asesinos mueren cada día en la Tierra? —pensó la moneda—, porque si vuelve otra vez allí será por eso, ¿no?” Pero no era así, porque la Morte, aunque por su nombre no os lo creáis, trabajaba también con Déu (Dios). Déu y Démonio estaban en guerra porque los dos querían a los muertos. Por eso nació la Morte, para hacer una tregua entre Déu y Démonio. Como Déu quería la paz en el Celio y Démonio necesitaba pegar, maltratar y violar, decidieron hacer que Déu se quedara con los buenos y Démonio con los malos. Así durante unos aproximadamente sesenta u ochenta años reinó la Paz.

La moneda se impregnó de la capa de invisibilidad que llevaba enganchada en el cuerpo la Morte, y es por eso nadie puede verla.

La moneda, no sabía cómo, estaba en las cloacas. Se ensució un montón y por poco no se la come un cocodrilo por equivocación (sí, todo existe, hasta cocodrilos y cosas así en las cloacas). Estuvo allá abajo durante 12 días durante los cuales pasó frío, miedo y sustos que por poco no la llevan a la muerte. Al trigésimo día, un hombre apareció de la nada y la moneda consiguió meterse en su bolsillo y calentarse un poco. Como no quería quedarse con un desconocido, salió cuando vio la luz del sol. “Y otra vez solo”, pensó, pero no por mucho tiempo. Un día, una adolescente con veinte kilos de maquillaje, lo recogió y dijo:

—¡Pero si es una moneda de un euro!

“¿Una moneda de un euro? ¡Pero si soy un estúpido céntimo!”, se dijo a sí misma. Pero no era así, porque consiguió verse en un espejo y vio que era un euro un poco sucio, como había dicho esa chica tan pija. La suciedad de la cloaca la había transformado. Después de descubrir ese milagro paranormal, se fijó en esa pija que la obligó a prestar atención a lo que la rodeaba. Llevaba una falda cortísima y una camisa blanca que se le veía toda la parte de arriba. Tenía el pelo rubio, liso y suelto, y para rematar, tenía los ojos azules como el mar. “Es la típica chica pija rubia de ojos azules”, pensó la moneda. Pero le faltaba un pequeñito detalle: Esa pija era una bruja, y por eso la podía ver. Aunque se hubiera transformado en un euro, no significaba que se le hubiera ido el poder de la capa de invisibilidad de la Morte.

La pija y la moneda se hicieron inseparables: ella jamás de los jamases le daba a alguien esa moneda, y la moneda, por fin, logró tener una amiga con la que compartir

todos sus sentimientos, porque la pija, como he dicho antes, era una bruja y le hizo un conjuro para que hablase. La moneda le explicó que fue al Infierno, que conoció a la Muerte y a Démonio, que estuvo a punto de ser devorada por un cocodrilo, y le habló de la soledad, su pesada acompañante, que le hizo un agujero en su corazón que, gracias a La Pija, logró cerrar.

Jessica Smit (1º de ESO)

Va sortir de casa corrents⁶...

Va sortir de casa corrents; ni tan sols va agafar les claus. Ella solament pensava a fugir escales avall, i s'entrebancava de tant en tant en algun graó. Va obrir la porta, i amb un bot va sortir al carrer. El seu cap era una olla exprés on un munt de veus parlaven alhora formant un olla de grills. Es posà les mans a les orelles però sense cap resultat; les veus l'empaitaven. Va decidir córrer per tal d'allunyar-les, córrer en qualsevol sentit, sense rumb fix. Solament volia deixar la ment en blanc i concentrar-se en el soroll de les sabates repicant al terra. Les veus van desaparèixer donant lloc a un cúmul de pensaments que no es fonien per més ràpid que es moguessin les seves cames.

¿Què li estava passant? ¿Què li passava a la seva família? ¿No s'adonaven que l'estaven embolicant en problemes que no li pertocaven? ¿No veien que les seves discussions també l'afectaven? ¿Era ella l'única que no havia perdut el seny en aquella família de llunàtics? És clar, com podien adonar-se d'aquells petits detalls si estaven immersos en una lluita per aconseguir el seu afecte. S'havia convertit en un penjador on tothom hi deixava alguna peça; però el penjador era massa fràgil i l'havien carregat en excés. Havia d'esquerdar-se per algun lloc. Per això els havia dit tot allò: que els odiava; que no volia saber res més d'ells; que tant de bo es matessin l'un a l'altre... Per descomptat no ho pensava pas. Però no podia entendre el seu comportament tan immadur. Semblaven dos adolescents en comptes de dos adults. La tractaven com una amiga, o una psicòloga, no pas com la seva filla; li explicaven les seves penes com si ella tingués una poció màgica que pogués resoldre tots els seus problemes.

Va seguir corrents fins arribar al vell pont que comunicava el poble amb el camí que duïa als penya-segats amb vistes a la platja. El seu cor batejava a mil per hora; va arribar als penya-segats, i va descendir per les rocalloses parets. Les veus van reaparèixer al seu cap en forma de renys i advertències. Les mans li relliscaven i les pedres li feien ferides a la pell.

Les veus imaginàries cada cop cridaven més i es barrejaven amb el soroll dels batecs del seu cor. La suor li regalimava front avall. Tot d'una va tombar-se i va fer un salt llançant-se al mar. Les veus del seu cap s'acceleraven mentre ella descendia ràpidament.

Després, un silenci interromput pel soroll del seu cos capbussant-se en l'aigua. Allà les veus van desaparèixer donant pas al so de les ones que es trencaven al xocar amb les roques. Un silenci, un pau, una tranquil·litat absoluta l'envoltaven. Sota el mar, els problemes no podien entrar, allà estava segura. Però no podia aguantar més temps allà sota, necessitava respirar. Va nedar fins arribar a la superfície, i va tornar a omplir els seus pulmons d'aire. Va obrir els ulls tot fent pampallugues ja que el reflex del sol l'encegava. Va tornar-se a capbussar per arribar nedant a la platja. Un cop els peus li

6

Aquest relat ha obtingut el 1r premi de prosa en català (Batxillerat-Cicles) al concurs de Sant Jordi 2010.

tocaven al terra sense que l'aigua li tapés la cara, va deixar-se emportar per les onades fins a la vora del mar.

Per fi les veus s'havien apagat.

Noelia Agueras Pino (1r de Batxillerat)

Culpabilidad⁷

Hamburgo, 3 de marzo de 1999.

Querido Johann:

Nunca creí que volvería a escribirte, no después de tu boda con Sonja, no tuve fuerzas para estar contigo en ese día tan importante, pensé que nunca me lo perdonarías, pero lo has hecho, aunque durante mucho tiempo decidí no culparte por ello.

Ya no soy la misma de antes, te lo puedo prometer, ya no cometo las locuras que antes hacía, aprendí la lección, ya no me meto nada, ni siquiera en líos.

Cada día que pasa lamento no haberte hecho caso cuando te ofreciste a ayudarme, lamento todo el daño que te causé, aunque ahora seas feliz, aunque te hayas casado con mi hermana, aunque me odies, aunque estemos lejos uno del otro.....yo no te odio ¿sabes? No, todo lo contrario, cada día que pasa te quiero más y os añoro, a ti, a Sonja y a Niels.

Aun así no puedo vivir con el peso del pasado, de las cosas que hice, los fantasmas vuelven a mí cada noche, aparecen en mis sueños, haciéndome saber que nunca se marcharán y que nunca podré ser salvada, lo que pasó en esa casa ha podido conmigo y lo siento, siento lo que voy a hacer, pero es mejor, así no tendré que soportar más los dedos acusadores ni los comentarios de desprecio de la gente ni de mi familia.

No te preocupes por mí, al fin he tomado una decisión, acabaré con esto tan pronto como esté segura de que esta carta te llega y te aseguro que tú no eres culpable, solo necesito dos cosas para irme en paz, recordar nuestros momentos juntos y recordar el poco tiempo que pase con Niels, no hace falta que te diga que cuides bien de él, ¿no?

Adiós Johann, que sepas que has sido el amor de mi vida.

Te quiso:

Eva

Hamburgo, 3 de marzo del año 2000.

A mi hijo Niels:

Es increíble que ya haya pasado un año desde que recibí esa carta, desde que tu madre se fue, aún pienso que volveré a recibir otra de sus cartas o una de sus llamadas desesperadas, pero luego recuerdo su funeral, recuerdo aquel olor a flores en el cementerio y me pongo a llorar, porque sé que está muerta y que no volverá.

⁷ Aquest relat ha guanyat el 1r premi de prosa en castellà (Batxillerat Ciclos) al concurs de Sant Jordi 2010.

Sé que aún puedo mantenerla viva en mis recuerdos, en mi corazón, y sé que estará viva de alguna manera a través de ti.

En su última carta me pedía perdón por no haber asistido a mi boda con su hermana, pero no la perdoné porque sé que no lo sentía, ella en el fondo solo quería verme feliz y renunció a que yo estuviera a su lado para que fuera feliz, sé que le dolía profundamente que me casara con Sonja, la pena es que no ha vivido para ver como Sonja me pedía el divorcio un año después de casarnos.

Yo tampoco consigo pasar página, así que te he dejado con mis padres, que Dios me perdone por lo que voy a hacer, pero necesito estar con ella, esté donde esté.

Cada día que pasa me invade más el sentimiento de culpabilidad, ella me dijo que yo no era culpable, pero es mentira, soy tan culpable como los demás o quizás más, si lo soy.

Todo empezó por mi culpa, todo. Nunca debí de convencer a la pandilla para que fuéramos a aquella casa; fue un error.

Éramos cinco: Eva, Klaus, Jörg, Stefan y yo.

Teníamos todos 15 años, éramos jóvenes, inteligentes (o eso creíamos) y no nos asustaba nada.

Vivíamos en un pueblo de Hamburgo donde eran frecuentes las leyendas urbanas sobre fantasmas y asesinatos, así que era normal que estuviéramos acostumbrados a ello, nos gustaba, o mejor dicho, nos daba morbo, por eso todos nos llamaban “Die Geisterjäger”, los Cazafantasmas, porque nos gustaba ir en busca de ellos, aunque por el momento nunca habíamos encontrado nada. Solo encontramos una cosa, lo que te voy a explicar.

Hasta la tarde del 13 de febrero de 1985.....

Yo siempre había sido un niño inquieto, nervioso y por lo tanto, travieso, meterme en líos, era algo que venía conmigo. Pero aquella tarde estaba mas inquieto de lo habitual gracias a la gran nevada que azotaba todo Hamburgo.

Así que ahí estaba yo, tumbado en mi cama mientras miraba por la ventana la nieve caer, cuando la vi. Era una casa muy antigua de la época de cuando Hitler subió al poder y estaba medio en ruinas, pero aun así se conservaba bastante bien, lo que más me atraía de ella era su aura de misterio, algo que no había visto en la mayoría de casas antiguas que había ido a visitar con mis amigos y mi novia. Además, por si le faltaba algo, se encontraba encima de una montaña, aislada y cerca del cementerio, no me faltó más para decidir que ir a esa casa seria nuestra próxima aventura.

Días después le expliqué a los chicos lo de la casa y todos menos Klaus estuvieron de acuerdo en ir, nos reímos de él, le llamamos cobarde y marica porque, al fin y al cabo, eso era él, un cobarde y un marica, pero el nos contestó que no era por eso, que era porque su madre le había explicado que en esa casa ocurrieron cosas terribles. Estábamos completamente alucinados, esa era la casa de nuestros morbosos sueños de parapsicólogos y al final, entre protestas, Klaus decidió venir.

Así que decidimos quedar al fin de semana siguiente en mi casa, bajo advertencia de que el que no viniera sin justificación razonada seria apartado del grupo y convertido en nuestro nuevo objetivo de burlas.

Y no me falló ni uno, parecían ansiosos por ver que había ocurrido en esa casa, todos excepto Eva y Klaus, ella estaba preocupada, ya me había advertido que la casa no le gustaba. Eva nunca fue una cobarde, simplemente sentía cosas que los demás

ignoraban, nunca pudo dar una explicación más racional que lo que siempre decía, si le preguntabas ella decía que era “una extraña sensación”, pero siempre acertaba, dijera lo que dijera, siempre pasaba, pero yo era el único al que ella se atrevía a contar lo que sentía, así que, por tanto, fui el único que la creyó, Aun así, la obligué a venir. Me he arrepentido muchas veces de eso.

Antes de marchar pusimos en común lo que diríamos a nuestra familia y quedamos en que era mejor decir que habíamos ido de excursión al museo de historia para un trabajo de la misma asignatura.

Recuerdo con claridad lo que nos reímos todos al ver que Klaus había traído consigo un bate de béisbol, según el para protegerse. Le dije con toda mi bondad que si había algún fantasma en esa casa no nos íbamos a defender con un bate, ¡como se notaba que era el mas inocente de todos!

Hay cosas de ese día que he olvidado, como de qué hablábamos mientras llegábamos a la casa o lo que llevábamos puesto, pero otras cosas nunca he podido olvidarlas. Pero lo que más recuerdo es una frase “ Ten cuidado con Stefan y Jörg, no parecen buena gente”. Es curioso, pero salió de la boca de mi madre, poco antes de que saliera de casa. Siempre he creído que ella, en el fondo, sabía lo que iba a pasar y cuando fui lo suficientemente adulto y racional para comprenderlo, llegué a temer que mi madre siempre supo lo que pasó, lo que, ahora que lo pienso, pudo ser la causa de que de la noche a la mañana dejara de mirarme como “su niño bonito” y empezara a echarme en cara que debía esforzarme más, cuando siempre fui un chico de matrícula, o que hincara más los codos y que estuviera menos tiempo con la pandilla.

Pero creo que me he desviado del tema principal, la aventura que se convirtió en nuestro infierno personal.

Una de las cosas que más o menos recuerdo es la casa, se encontraba aislada , en un valle sin vida, sin árboles ni arbustos, en él no había nada, era como un desierto en gris, triste y abandonado. Lo que había en abundancia era hierbajos que habían crecido sin medida. Tenía dos pisos y bajo el porche se podía ver un hueco, que podía haber sido una ventana, que daba a un sótano, la fachada era de piedra gris y lo que quedaba de tejado era de teja negra desgastada, casi no había ventanas y menos puertas, lo único que se veía cuando pasamos la valla de metal llena de telarañas eran las viejas cortinas llenas de polvo y arañas.

-Oye Johann, ¿esta es la casa? -me pregunto Jörg.

-La misma -contesté.

-Pues extraña no parece, simplemente está abandonada-observó Stefan- va a resultar que tu novia y el marica tienen razón, esto es una tontería.

-Entremos por detrás -dije-, es lo que veo desde mi habitación, os gustará, ya veréis.

Mientras eché a caminar hacia la parte de atrás con Eva y Klaus pegados a mi, alcancé a oír las quejas de los demás que al parecer habían decidido quedarse allí, así que me giré y les llamé varias veces hasta que la voz de Eva me llamó.

-Johann, ¿qué es esto?-me pregunto-. ¿Qué significa todo esto?

-Oye Engels, ¿Qué hay ahí atrás?-me pregunto Stefan.

-Nunca lo sabréis si no movéis el culo y venís conmigo, Eva y Klaus -dije.

Y volví a tomar camino hacia la parte trasera de la casa mientras oía sus quejas, pero también escuches sus rápidos pasos para llegar a alcanzarme.

-¡Pero qué demonios....!-exclamó Jörg-. ¿Dónde nos has traído Johann?

-Bien, supongo que no seréis tan idiotas como para reconocer ese símbolo -dije señalando el emblema.

-Es la esvástica -contesto Jörg-, tampoco somos tan idiotas, señor de las matrículas.

-¿Y esa frase?-pregunto Klaus- “Los débiles serán los primeros en morir, hay que garantizar la pureza de la raza aria”.

-Una casa de nazis -sentenció Stefan-, muy bien, Engels, te has lucido, pero no me vas a hacer creer que viste esto desde tu ventana, ¿no?

-La verdad es que antes de avisaros la vine a ver-admití-, tenía que asegurarme de que valía la pena. Ahora entremos, iremos directos al sótano, el resto de la casa esta vacía, lo interesante esta abajo.

-Klaus, anda, entra tú primero-dijo Jörg-, no es por nada, pero aquí dice que los débiles tenéis que ser los primeros.

-Basta, Jörg-le dije- y entra tú ya que eres tan valiente.

Él, entre dientes, me contestó una sarta de palabras malsonantes, encendió su linterna y entró no sin antes decir:

-Heil Hitler!

-Idiota-dije-, vamos entrad, Eva, Klaus vosotros vendréis conmigo.

Cuando todos estuvimos dentro de la casa pudimos comprobar el mal estado de la casa, ya que la mayoría de paredes estaban plagadas de grietas y humedades, así que el aroma no era muy agradable.

-Genio-dijo Jörg-¿Dónde esta el sótano?

-¿Ves el pasillo?-le dije- Pues al final del pasillo mano derecha están las escaleras.

-Lo que usted diga, mi capitán-se burló él.

Seguimos a Jörg hacia el sótano, que estaba en mejores condiciones que el resto de la casa, pero mucho más sucio.

-¿Esto para ti es interesante?-pregunto Stefan -¿Un sótano lleno de estanterías con libros y una chimenea antigua bloqueada?

Jörg se acercó a una de las estanterías, cogió un libro y me lo lanzó a los pies.

-Mein Kampf-dijo-, muy típico Johann, vaya mierda de sitio.

-Este sitio da asco-observó Stefan- propongo quemarlo.

-¡Sí, con el marica y sus amigos dentro! -anunció Jörg entusiasmado.

-No hace falta que os quedéis-dije-, ya veo que sois unos mierdas.

-Tranquilo, te dejaremos solo con los otros dos-dijo Stefan-, así os lo montaréis a gusto.

-Sois unos mierdas-dijo una voz.

-¿Qué dices, Klaus?-preguntó Jörg furioso.

-Pues eso, que sois unos mierdas-dijo él.

-Habló el líder de los maricas.

-Johann, tengo que decírtelo antes de que sea tarde-dijo Klaus-, pero el bate no era para defenderme de lo que nos pudiéramos encontrar aquí, por lo menos en sentido paranormal.

-¿Qué me intentas decir Klaus?-pregunte.

- Que vais a morir-sentenció Stefan.

Alarmado me giré hacia ellos y contemplé con horror que mis dos mejores amigos tenían una pistola en cada mano.

-No tenía que ser así-dijo Jörg-, el marica y tu novia no tendrían que estar aquí, habíamos supuesto que se quedarían fuera, pero tú has querido hacerte el héroe y ahora vais a morir todos.

-¿Pero, por qué?-pregunté-¿Qué os he hecho yo?

-Existir-me contestó Stefan-, no sé si me entiendes, pero es lo que necesitamos, matarte, y es porque existes.

-Estáis completamente locos-les dije.

-Felicidades Engels-observó Jörg-, has tardado demasiado en darte cuenta.

-Pero antes de mataros os vamos a contar quiénes somos-anunció Stefan.

-Unos traidores-escupió Klaus-, pero también unos asesinos y unos ladrones.

-Un aplauso para ti, Klaus-se mofa Stefan- veo que nos has investigado, fuiste listo, aunque viendo que estas aquí no debes de serlo mucho. Pero anda, te cedo los honores de decir de dónde venimos.

-En realidad no son hermanos, son solo dos psicópatas que se conocieron en un centro de menores con once años-informo Klaus-, son Stefan Bayer y Jörg Metzger, ¿no os suenan? Su primer delito fue matar a dos chicas de 12 años hará un par de años, desde entonces han ido los dos juntos, robando, mintiendo y matando y por si les faltaba algo ejerciendo de pirómanos.

La revelación de Klaus me había dejado congelado, ellos eran mis mejores amigos, ¿Por qué me hacían esto? Pero por otra parte la frase de advertencia de mi madre sonaba en la cabeza, ella lo sabía y me advirtió, pero yo no lo hice caso; ahora iba a morir.

-Bastante bien resumido -observó Jörg-; verás Engels, no te elegimos a ti, tu nos elegiste, creo recordar que él vino a presentarse ante nosotros el primer día de curso del año pasado. Fuiste tú, así que, en realidad, tú solito te lo has buscado. Aunque he de admitir que me da algo de pena matarte a ti y a tu novia; a ella por lo tremenda que está y a ti, porque tus morbosas aficiones son muy parecidas a las nuestras, gracias por ser así, ¡no nos costó nada fingir a tu lado!

-Has sido un buen amigo Engels-observó Stefan, mientras cargaba la pistola-, te vamos a echar de menos, de verdad.

Antes de que Stefan alzara la pistola para dispararme, algo se le tiró encima, era una figura delgada y pálida, era Klaus que se había lanzado contra Stefan para salvarme.

-¡Salid de aquí!-nos grito-¡Marchaos!

Pero el pánico por dejar a Klaus ahí solo no me dejaba moverme y observé por el rabillo del ojo que Eva tampoco podía moverse, lo único que hacía era llorar y taparse la cara.

Entonces sonó un disparo y Stefan dejó de moverse.

-¡Os lo dije!-grito ella-¡Os dije que pasaría algo malo!

Klaus se giro hacia mí, estaba temblando y su camisa estaba teñida de sangre.

-Yo...-susurro-, yo... no quería.... Johann...yo....solo.... he hecho...solo quería...no quería matarlo...se ha disparado...yo...

-Klaus tranquilo, nos has salvado la vida-le dije-. Ven, vámonos.

Horrorizado, contemplé como Klaus intentaba avanzar hacia mí, pero en una milésima de segundo estaba en el suelo, boca abajo con la pistola aún en la mano. De su espalda manaba sangre y, situado tras él, con una sonrisa de triunfo y maldad, estaba Jörg, empuñando un machete.

Eva se lanzó a socorrer a Klaus, parecía que dentro de él quedaba algo de vida, yo me lancé furioso a golpear a Jörg, necesitaba hacerle pagar por lo que acababa de hacer a Klaus.

-¿Te duele que haya matado al marica? -me pregunta Jörg con odio-. ¿No será que estabas secretamente enamorado de el?

-Vete a la mierda Jörg -le dije disparando la pistola de Klaus-. Ojalá te pudras en el infierno junto a Stefan.

Y lo maté, maté a Jörg, mi mejor amigo después de Stefan. Cuando me hube cerciorado de que estaba muerto, fui con Eva, cuyas manos estaban manchadas de la sangre de Klaus.

-Está muerto-sollozó Eva-, Johann, ¡Klaus está muerto! ¡Como Stefan y Jörg!

-Siento haberte traído hasta aquí -dije-, lo siento mucho, tu tenías razón.

-¿De qué sirve disculparse ya? -me pregunta ella-. De todas formas tu y yo estamos vivos, me duele reconocerlo, pero es así.

-Voy a llamar a la policía -dije-, y vamos a tener que explicar lo ocurrido, la verdad; solo así saldremos impunes de esto.

-No hemos hecho nada malo, Johann -me dijo ella.

-Ya lo sé, Eva -afirmé-, por eso lo digo, para que no tengamos que cargar con las culpas de todo.

La policía llegó media hora después junto a una ambulancia que se llevó los cuerpos de Klaus, Stefan y Jörg. Nosotros nos fuimos en el coche patrulla hacia comisaría para ser interrogados.

Yo asumí la culpa de todo, hasta de la muerte de Stefan y Klaus, pero las evidencias forenses dejaron claro que yo solo era culpable de dos cosas: de haber matado a Jörg y de haberlos traído hasta esa casa.

Pero no me condenaron, el juez declaró que fue en defensa propia y que lo hice para proteger a Eva. De todas maneras, yo me sentía miserable por lo ocurrido y nunca dejé de ver la sangre de Klaus en mis manos por mucho que me las lavara.

Lo que pasó después es muy fácil de resumir, dos años después de eso te tuvimos a ti, fuimos padres adolescentes, pero después de todo aquello nos sentíamos adultos. Poco después de nacer tu, tu madre se intentó suicidar, me había dejado una nota similar a la del año pasado con la diferencia de que esa vez vivió. Entonces fue cuando la internaron en un centro psiquiátrico y yo me quedé contigo, cuatro años después me casé con su hermana y sé que ella nunca pudo perdonármelo.

No volví a saber nada de ella hasta el año pasado, cuando murió.

Ahora tienes 13 años y creo que ya debes saber lo que pasó, porque temo que si no te lo explico alguien se va a aprovechar de tu inocencia y te hará daño, ojalá llegues a comprenderlo.

Y espero que me perdones algún día.

Lo último que te digo es que sea feliz y que vivas la vida de diferente manera a la mía, ojalá no te equivoques tanto como yo y, por último, hazme un favor: visita la tumba de Klaus Bayer.

Te quiere:

Tu padre

Luna de Montalvo (1r de Batxillerat)

Una fiesta de colores

Un día noté que algo extraño estaba pasando en mi estuche del colegio. Cuál no fue mi sorpresa cuando descubrí que se había montado una fiesta. Allí no había nada quieto; los lápices de colores bailaban con los bolígrafos; las gomas, con los sacapuntas; los marcadores fosforescentes daban un toque de luz a aquella fiesta de colores y todos se animaban al ritmo de golpecitos que marcaban las reglas. Al único que me pareció ver un poco tristón era el compás; no encontraba a nadie con quien disfrutar. Todos los útiles se sentían importantes, incluso el tìpex, al que colocaron de vigilante. Decidí cerrar la cremallera y no interrumpir aquella trepidante fiesta.

Laura Jiménez Bazán (1º D)

3. TRADICIONS

Sant Jordi

Every year on April 23th it is celebrated the Books' day around the world. Why is that day The Books' day? It' is easy, that day many years ago died one of the best writers in the world, William Shakespeare. It is also the day Miguel de Cervantes, the writer of *El Quijote* died. Cervantes and Shakespeare died the same year and the same day, but Shakespeare lived in UK. There they use the Julian Calendar, so in our calendar, Shakespeare died the May 3rd 1616.

On the Books day it is normal to buy books to give to your father, your mother, etc. Buying books that day is a tradition around the world.

In Catalonia this tradition is a bit different, because that day is Sant Jordi. A legend says that Sant Jordi was a Knight who fought a dragon to rescue a princess, who was going to be eaten by it. Sant Jordi with his sword killed the dragon. In Catalonia it is normal to buy roses for women and girls and books for men and this is why, you can see a lot of people selling roses in the street.

Sant Jordi is also celebrated in other countries such as England, Bulgaria, Malta, etc., with different traditions.

Álex Tomás (201)

Sant Jordi and the dragon

Last month a knight called Sant Jordi killed a friend of mine. It is said that from the wound of my friend grew a rose and the knight gave it to the princess.

My friend was a dragon as me and he was older than me. He was nice but he was always hungry, for this reason he ate the animals of the village near his cave. The people were very frightened of him and they hated him.

One day he realized that he had eaten all the animals of the village and he became very angry because he continued being hungry. The villagers were very scared and they started to make draws, when the name of a person appeared, that person had to be eaten by my friend. The people were very sad but they had to do it because if not my friend would kill them. Then, the name of the princess appeared and she had to be the victim of my friend, the King was very sad but they had to do it because if not that would be unfair.

My friend was ready to eat her when the Knight appeared, they fought and Sant Jordi stuck his lance in my friend's chest, he died quickly because he had lost a lot of blood.

I think that the king said to Sant Jordi that he could marry the princess, but Sant Jordi did not want to do it because he thought that he did not deserve the princess. Sant Jordi left the village that same day and nobody knew anything else about him.

I am very sad about my friend but I believe that he should not have done that to the village. I live near a village, too, and the villagers love me because I help them if they have a problem. I go hunting to the forest and I do not annoy the villagers' animals so they are very grateful for that and for this reason, if one day I cannot get enough food, they will give me some of their animals.

Dragons are not as bad as people think, they are only a bit hungry sometimes
Carla D. Sanabre (201)

Dibuix: Eric Tabares (2n d'ESO)

4. ASSAIGS

El cambio climático

Existe hoy día una creciente preocupación sobre el calentamiento global, también conocido como cambio climático. ¿Pero qué sabemos con seguridad sobre este fenómeno? ¿Se están tomando medidas para solventar este problema?

Actualmente existen cientos de estudios de reputados científicos que confirman la existencia de este fenómeno —según algunos, causado por las enormes cantidades de dióxido de carbono emitidas a la atmosfera (CO_2). Sin embargo, también hay cientos de estudios que niegan que exista tal calentamiento. Estos artículos también provienen de personalidades del mundo de la ciencia. Por desgracia, también hay otros muchos estudios alarmistas sin argumentos sólidos en qué basarse, o estudios que niegan el fenómeno sin ningún tipo de prueba, y esto hace que cada nuevo estudio que ve la luz sea tomado con escepticismo, hasta que se estudia y se ve si la fuente es fiable.

Entre los estudios que reconocen el cambio climático destaca el apoyado por Al-Gore, ex-vicepresidente de los Estados Unidos. Al Gore ha recorrido los auditorios y universidades de medio mundo explicando las causas y las consecuencias del calentamiento global. Partes de esas conferencias han sido recogidas en una película titulada *Una verdad incómoda*. Dicho filme ha sido ganador de dos premios otorgados por la Academia del cine norteamericana (óscars). Este trabajo divulgativo a llevado a Al Gore a ganar el Premio Nobel de la Paz y el Premio Príncipe de Asturias de Cooperación Internacional. En sus conferencias, Al Gore utiliza fotografías para comparar el estado de los glaciares hace treinta años con su estado actual, también el hielo de las montañas, etc.

A partir de la película, como consecuencia de su éxito, se han llevado a cabo diversos estudios serios que niegan que el cambio climático esté causado por las emisiones de CO_2 a la atmósfera, ya que, según esos estudios, en la era de los dinosaurios la cantidad de dióxido de carbono desprendido era mucho mayor.

Como respuesta a esos estudios han aparecido otros sustentando la tesis apoyada por Al-Gore. Pero ¿por qué tanto interés en defender sus tesis, y explicarlas por medio mundo? ¿Qué lleva a un ex vicepresidente de un país a pasearse de auditorio en auditorio explicando las causas de un fenómeno como éste? Muy sencillo, Gore pertenece a uno de los grupos que presionan contra el gobierno norteamericano para que ratifique el protocolo de Kyoto, y es accionista de cantidad de empresas que trabajan con energías verdes o sostenibles. En este momento hemos llegado al punto clave sobre

el que gira la polémica del cambio climático: el dinero. La existencia de este fenómeno dependerá para unos y otros de si les favorece económicamente o no.

Actualmente, la mayoría de los países del mundo han firmado el protocolo de Kyoto, pero entre los que no lo han firmado está China, y otro que lo ha firmado pero no lo ha ratificado es Estados Unidos. Justamente estos dos países son dos de los países que más CO₂ emiten a la atmósfera. China se niega a firmarlo ya que dice que firmarlo le supondría dejar de crecer económicamente al ritmo que lo está haciendo. Las zonas del norte de China son muy ricas en carbón, y este recurso fósil es utilizado para la producción de electricidad. ¿De qué sirve que muchos países estén renovando sus centrales de producción de energía eléctrica —o sustituyéndolas por otras más modernas y menos contaminantes— si China contamina todo lo que ellos están dejando de contaminar? ¿Por qué las normativas europeas de emisiones son muchos más estrictas que las de los países asiáticos y africanos?, ¿el aire no es de todos?

A día de hoy, en España se están cerrando centrales nucleares, en lugar de renovarlas, porque se les ha acabado su vida útil (una central nuclear produce cero emisiones de CO₂ a la atmósfera ya que no quema ningún combustible fósil). También es cierto que la producción de energía eléctrica por estas centrales genera residuos nucleares altamente peligrosos si no están almacenados de forma controlada. Sin embargo, España, que aboga por el cambio de centrales nucleares por energías renovables, no tiene en cuenta que una de sus mayores centrales de producción eléctrica es de carbón. Dicha central está situada en Galicia, la central de As Pontes (con sus cuatro fases tiene una potencia total es de 1465 MW).

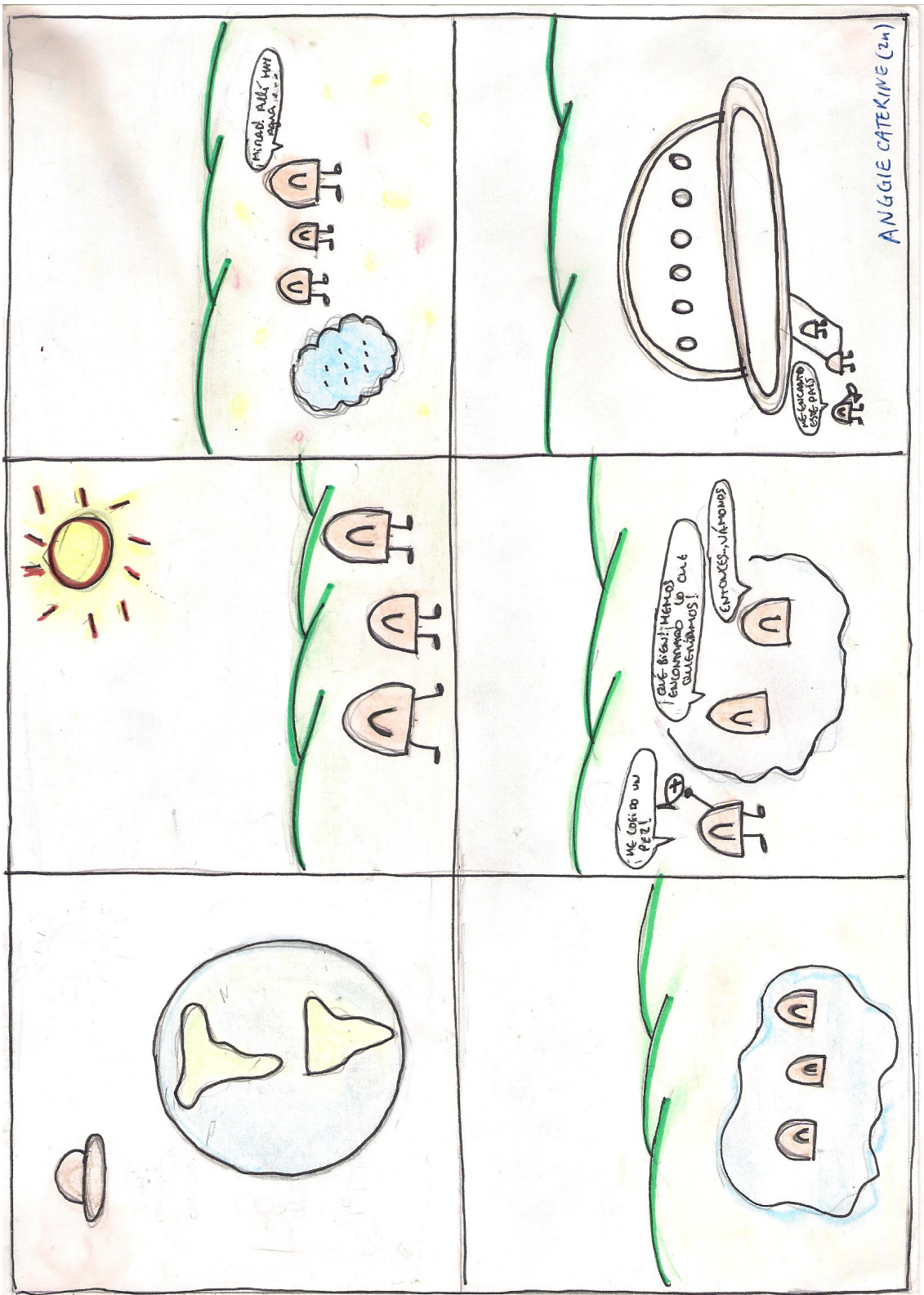
Parece mentira que en el siglo XXI sigamos utilizando recursos fósiles tan contaminantes como el carbón, el lignito, etc., cuando el rendimiento de estos es escaso.

El pasado diciembre se celebró en Copenhague, la capital de Dinamarca, la cumbre para renovar el protocolo de Kyoto, ya que la vigencia de éste termina en 2012. En esta cumbre se alcanzó un acuerdo de mínimos que no convence a casi nadie.

Los medios de comunicación (la radio, la televisión y la prensa) suelen ser bastante alarmistas al hablar del calentamiento global, siendo o no conscientes de la repercusión que tienen y de la alarma que se crea en la sociedad. El alarmismo lleva a algunos medios de comunicación a ocultar la verdad, en lugar de decirla. Un caso sonado es el del glaciar Perito Moreno, situado en la Patagonia. El Perito Moreno es un glaciar enorme que forma una bóveda de unos cincuenta metros que en ocasiones se derrumba debido a la erosión del agua, y con el tiempo se regenera. En 2008 se achacó la caída de esa parte del glaciar al cambio climático, y en la mayoría de los medios no se explicó el porqué de la caída. Esta parte del glaciar se había derrumbado con anterioridad en 2006 y 2004 y si nos remontamos más atrás, en 1988. Otra cosa que no se dijo es que la caída del Perito Moreno es una atracción turística y que a cuatrocientos metros de distancia del glaciar hay construido un observatorio para ver el momento de la caída.

Intentar poner de acuerdo a unos y otros sobre el cambio climático será complicado ya que en ello está involucrado el omnipresente dinero, y creo que lo más que se conseguirá serán acuerdos de mínimos hasta que países como China no se comprometan a reducir sus emisiones de CO₂, igual que los Estados Unidos.

Álex Tomás (201)

Autora: Anggie Caterine (2n d'ESO)

L'amor: disparitats d'opinions, un únic sentiment

És ben cert que l'amor pot provocar les decepcions i els dolors més terribles, però l'amor també ens pot portar les més grans il·lusions i felicitats, normalment transitòries, ja que s'ha demostrat que l' enamorament dura com a màxim dos anys.

L'amor està clarament ple de contrastos, podem passar de la idealització de la persona estimada, a l'odi més descarnat, amb un rancor verinós que pot esborrar tot petit rastre de la mínima estimació.

Moltes vegades, la veu de l'experiència ens suggereix evitar aquesta estima envers algú que ens pot fer mal, tot i que és difícil d'evitar. Al Bhutan, a causa de l'alta mortalitat infantil, als fills, no se'ls dóna nom fins que tinguin cinc anys per evitar el dolor de la seva mort. Però hom creu que pel simple fet de no tenir nom, la mort d'un fill és més fàcil de pair?

Però d'altra banda què seria la poesia sense l'amor i el seu patiment. Recordem que la poesia primerenca en llengua romànica va néixer com un cant a un amor ideal i, aquest ha estat el tema més freqüent dels poetes de tots els temps. Però no sempre s'ha de veure l'amor com una preciosa rosa que punxa o un sentiment que després es torna amarg. Hi ha hagut poetes que han identificat l'amor amb la unió amb la divinitat, un fet pur i plaent espiritualment que eleva l'ànima. Aquesta filosofia, basada en l'amor platònic, troba en l'amor la via per a conèixer un món superior i perfecte. No sempre hem de pensar en el dolor que ens pot provocar l'amor, car, si no, no estimariem mai.

Joan Gil (2n de Batxillerat)

Mares massa joves⁸

En l'article "Parir abans dels 20 anys", publicat en el 2004 en el diari *Avui*, Maria de la Pau Janer parla sobre les noies en països poc desenvolupats on tenen fills de molts joves, tant que pot ser molt perillós per a elles. Mentre que, en canvi, en els països occidentals, les dones cada cop triguen més a tenir fills.

Tal com diu l'autora, al món occidental, les dones prefereixen estar ben col·locades professionalment, tant ella com la seva parella, i tenir un habitatge estable i, després, ja es pensen la possibilitat de tenir un fill. A casa meva es pot veure; la meva mare és doctora i em va tenir uns anys després d'haver acabat la carrera de medicina, que dura uns 10 anys, i ella ja estava treballant en un ambulatori de la ciutat. Em va tenir amb més de 30 anys. En canvi, conec molta gent de la meva edat que les seves mares no tenen estudis universitaris i els van tenir rondant la vintena.

Abans, les dones estaven destinades a la feina de casa i a cuidar els fills i no tenien cap possibilitat d'entrar en el món laboral. Es casaven joves per sortir de la casa familiar i intentar tenir més llibertat, per aquest motiu era molt possible que tinguessin fills als 20 anys o poc més. Durant la generació dels meus pares i potser abans, les noies ja podien optar a fer una carrera universitària si volien i això és el motiu que dones com la meva mare tinguessin el seu primogènit en una edat on d'altres ja feia anys que l'havien tingut.

8 Aquest article ha rebut el 1r premi d'article periodístic (Batxillerat-Cicles) al concurs Sant Jordi 2010.

En els països poc desenvolupats, la dona sol estar menyspreada i subordinada a l'home. Les noies es casen de molt joves, algunes al poc de tenir les seves primeres menstruacions. Molt possiblement ni se'ls ha demanat l'opinió i mai no han vist el seu espòs.

Allà, les dones no tenen possibilitats d'estudiar, moltes d'elles ni tan sols han anat a l'escola primària. Per tant, tan sols unes poques privilegiades aconseguiran fer una carrera universitària. En aquests països, les dones són com una propietat de l'home i el seu deure és el de cuidar els nens i tenir cura de la casa. Una nena que va a l'escola deixarà d'anar-hi en el moment en què tingui la primera menstruació, ja que a partir d'aleshores els seus pares tan sols estaran pendents de trobar-li un pretendent, encara que molt possiblement ja ho hauran convingut amb alguna família molt abans que la nena passés a ser una noia. En casar-se, la dona ha de deixar els estudis perquè per a ells, la dona és l'encarregada de la casa i dels fills.

En aquests països, la virtut més gran d'una noia és la de la castedat i la virginitat; aquest és el motiu pel qual les casen de tan joves, ja que això garanteix que és verge.

Algunes d'elles, amb tan sols 13 anys queden embarassades del seu marit i és aleshores quan està en perill sense saber-ho. El seu cos, tot i ja tenir la menstruació, no està preparat per aguantar els canvis que es produeixen en el cos d'una dona durant l'embaràs. Per aquest motiu, moltes moren durant el part o per una infecció al cap d'uns dies; i a més, els nadons solen néixer massa dèbils i, sense una bona atenció hospitalària, moren. Les noies, quan es casen, es converteixen en tan sols un objecte per tenir descendència. Si no, per què permeten que noies que fins fa poc eren nenes quedin embarassades? Les famílies amb prou feines es deuen qüestionar el perquè de tot això. Potser no s'han adonat que és perillós que una noia tan jove tingui fills. O potser sí que se n'han adonat, però segueixen una tradició que no poden deixar de banda així com així. Allà, una noia de certa edat, posem uns 20, i que no sigui verge, cap home l'acceptarà; sense comptar que encara que ho sigui, molt possiblement la trobaran vella. Més ben dit, serà un deshonor per a la família i això només ho poden arreglar si la noia queda expulsada de la família o alguna cosa pitjor.

Tot i haver-hi un bon nombre d'associacions de la dona que intenten canviar les coses, la majoria de cops no ho aconseguen. Com he dit abans, en alguns països es té aquesta tradició tan arrelada que és molt difícil que unes organitzacions, sense cap altra arma que la de la paraula, ho puguin aturar mai. Però jo crec que s'ha de continuar intentant, ja que trobo molt injust i inhumà que una noia tan jove hagi de lluitar per la vida d'ella i del seu nadó, quan en realitat hauria d'estar estudiant i gaudint de la joventut.

Sara Lopez-Grado Vela (201)

5. COL·LABORACIONS

El terratrèmol d'Haití

El **terratrèmol d'Haití de 2010**, de magnitud 7,0 M_w centrat aproximadament a 15 km de Port-au-Prince, Haití, va passar a les 21:53:09 del dimarts 12 de gener del 2010. El terratrèmol es va originar a una fondària de 10 km (hipocentre). Segons el Servei Geològic dels Estats Units es van registrar una sèrie de moviments de menor intensitat després del principal (rèpliques) que tingueren magnituds d'entre 5,0 i 5,9.

La major part de la capital (Port-au-Prince) va quedar destruïda o molt afectada i els efectes causats sobre aquest país, el més pobre d'Amèrica Llatina, han estat desvatadors. Es calcula que els morts han estat entorn a 200.000; 250.000 els ferits i més d'un milió de persones s'han quedat sense vivenda. En definitiva, es considera un dels desastres més greus de la història.

Per situar més críticament aquesta tragèdia, vam organitzar al nostre institut una xerrada el passat 14 d'abril a càrrec de la professora Hortensia Fernández Medrano —membre d'Ecologistes en Acció i autora de l'article que ve a continuació—, i d'Amanda Gigler de l'organització Calala Fondo de Mujeres (www.calala.org)

El nostre deute amb Haití

La tragèdia d'Haití ens fa recordar coses que fàcilment oblidem. Haití, com s'ha repetit incansablement aquests dies, és el país més pobre del continent americà i un dels països més pobres del planeta. No obstant, molts no saben, o no recorden, que Haití va ser el primer país independent d'Amèrica sorgit d'una revolta d'esclaus; aquells esclaus que els europeus vam arrencar del continent africà i que varen ser portats a Amèrica, en condicions infrahumanes per a treballar en les plantacions de canya de sucre i que, a força d'intensificar els cultius per a l'extracció del màxim benefici, van acabar amb un sòl abans fèrtil, la qual cosa va provocar la desertització del país.

Haití era un paradís, fet que li va valer el nom de "la perla de les Antilles", com era anomenada pels colons francesos quan constituïa la colònia més rica de França. Més tard, aquesta illa es convertiria en un erm a força de monocultius i de la sobreexplotació que estava molt per sobre de la capacitat de reposició dels nutrients al sòl —explotació provocada per la cobdícia de la metròpoli insaciabile. I per si no fos poc, el pagament del deute extern i les nefastes polítiques d'ajustament estructural a canvi de crèdits concedits pel BM i el FMI amb grans interessos van dur a la població a la misèria més absoluta, la qual va haver de buscar llenya a les muntanyes més properes per a cuinar els seus aliments acabant, d'aquesta manera, de desforestar i erosionar el país.

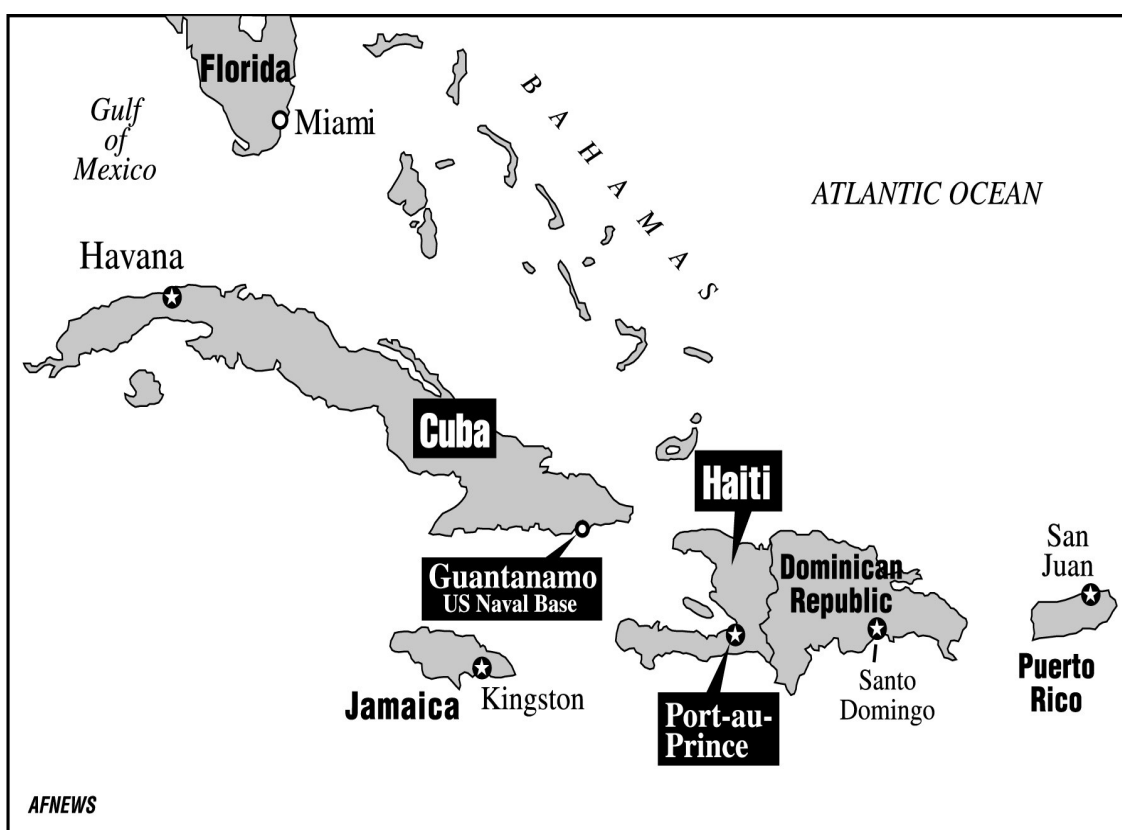
Però, qui déu a qui? La cancel·lació d'aquest deute, el qual és molt superior del que el país rep en ajudes, és una obligació moral en aquests moments però, a més, un sentit més ampli de justícia ens obliga, no només a cancel·lar, sinó a assumir i pagar el deute ecològic que hem contret amb el poble d'Haití per tanta natura devastada a conseqüència dels llargs anys del colonialisme. També ens obliga a reconèixer el gran deute contret a causa de l'antic món colonial i esclavista cap als esclaus negres per un treball forçat amb violència i que constitueix un immens deute històric cap al poble d'Haití en front de tants anys d'humiliació i barbàrie.

I encara hi ha més deutes amb aquest país. Tota Amèrica i el món sencer deuen a Haití l'abolició de l'esclavatge arran de la seva independència, la qual fou arrencada al govern francès el 1804; la primera revolució d'esclaus que va triomfar al món. El govern de la jove i petita República d'Haití, nascuda d'una revolta d'esclaus, va enviar soldats a Simón Bolívar quan aquest demanà ajuda el 1816 durant el seu alçament contra la Corona Espanyola, amb l'única condició que en tots els països que s'anessin alliberant s'abolís l'esclavatge. Condició, no obstant, que no va complir-se en molts dels casos. Però aquesta és una altra història.

I hi ha coses que no es saben, que no es diuen, i una d'elles és que Haití va néixer pobre degut al gran deute que va haver de pagar durant un segle al govern francès en compensació per la gosadia de revoltar-se contra l'encadenament colonial i esclavista. Aquest deute va asfixiar a l'illa en moments tan importants com varen ser els de la seva naixent independència.

Haití va néixer pobre per atrevir-se a no se esclava, com molt bé ho explica Eduardo Galeano, i va néixer pobre amb la dignitat dels que no es deixen trepitjar. Però pobre, extremadament pobre. I ningú va donar-li un cop de mà degut a que era un país de negres per a civilitzar i incapaços d'autogovernar-se. Va haver de suportar ocupacions

durant 20 anys i dictadures mantingudes des dels Estats Units, com foren les dictadures dels Duvalier —pare i fill— durant gairebé trenta anys, governs titelles i perversos com el de Jean Bertrand Aristide —l'ex-salesià populista que es va deixar comprar pel FMI i el BM i, de resultes d'això, va sembrar el caos per tot el país.

Més recentment, Haití ha tingut que fer front a una crisi alimentària provocada per la pujada del preu de l'arròs, la qual cosa ha produït episodis de fam entre la població, i després d'haver empès prèviament els camperols, que vivien dels seus propis cultius, a abandonar els camps per no poder competir amb els preus de l'arròs nord-americà, aquest últim subvencionat pel mateix govern dels Estats Units. Aquesta situació ha dut a la població haitiana a un èxode imparable per a instal·lar-se als *bidonvilles* de les rodalies de la capital, Port-au-Prince, on viuen vora tres milions de persones amuntegades. Un altre cop les nefastes i endimoniades polítiques de la OMC, les quals maten més que ajuden.

Aquesta tràgica tarda del 12 de gener, quan va arribar el terratrèmol, Haití era un país pobre, molt pobre, i no hi ha res més que mati més que la pobresa. Aquests milers, o milions, de persones, amuntegades a les barraques de la capital, van trobar-se amb que el terra es movia sota els seus peus i que els sostres se'ls queien a sobre. I no van poder fer-hi res; ni resar, perquè la Catedral es va enfonsar i als nens se'ls va caure a sobre l'escola. Només podien vagar i vagar pels carrers amb la mirada perduda, mentre

buscaven un rostre familiar sota les runes i es preguntaven què haurien fet per merèixer tanta desgràcia.

La falla que tenen els haitians sota els seus peus —la falla Enriquillo— és el contacte entre la placa del Carib amb la Nord-americana i travessa el sud d'Haití i el sud-oest de la República Dominicana. Aquella es va desplaçar, aquell fatídic dia, en el pitjor lloc i en el pitjor moment, com si ho hagués dissenyat el mateix diable; una falla que no havia donat senyals de vida en més de 200 anys.

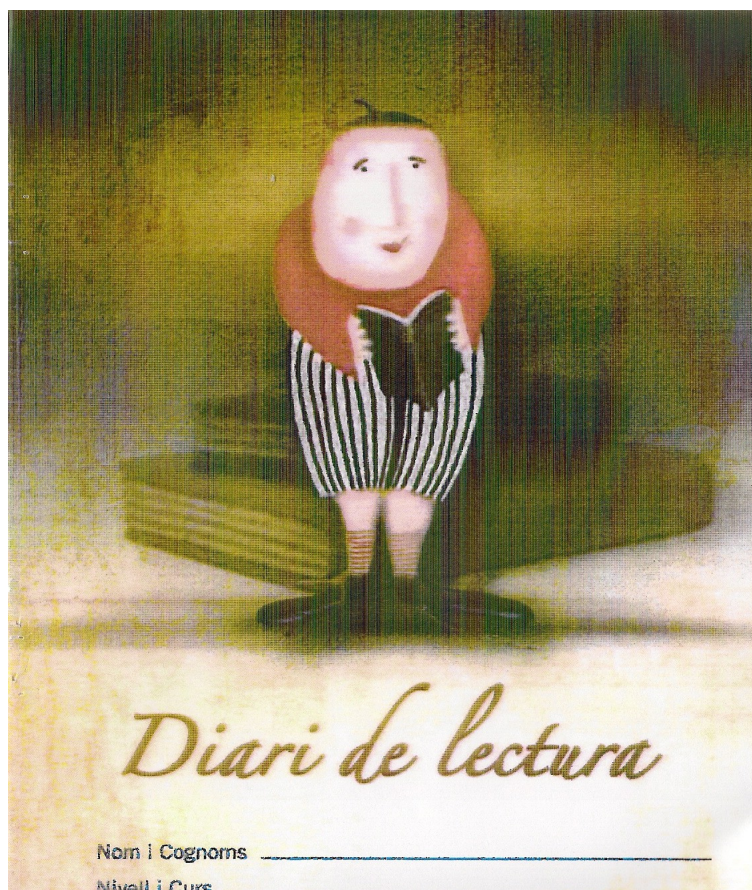
Això és el que té la Terra: de tant en tant reajusta la seva energia i nosaltres oblidem que allà algun cop va esdevenir quelcom. Però ella no ho oblida i, tard o d'hora, ens recorda la seva existència. És el que els geòlegs especialistes en riscos anomenen perillositat o probabilitat d'esdeveniment d'un fenomen, que no s'ha de confondre amb el risc. El risc depèn, també, d'altres factors com són l'exposició o nombre de persones exposades, que en la capital era molt elevada donada la densitat de la zona, i també de la vulnerabilitat o percentatge de persones amenaçades, el qual depèn de la qualitat, solidesa i tipus de construcció de les infraestructures; sens dubte el factor que ha causat major devastació.

Haití és un país molt vulnerable sotmès de forma normal a la pobresa més absoluta, sense infraestructures o que són de pèsima qualitat, amb edificis construïts sense control per a guanyar diners ràpidament. Aquestes autoconstruccions sense fonaments de cap tipus són amb les que s'ha acarnissat la tragèdia. I és que no hi ha pitjor risc que la propia pobresa.

Hortensia Fernández Medrano
Barcelona, 17 de enero del 2010

6. LLIBRES

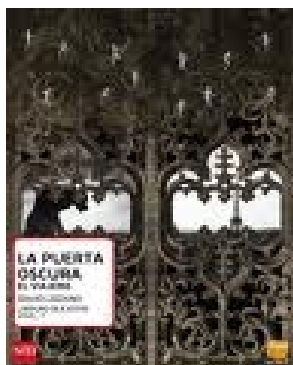

Els alumnes recomanen...

- *Crepúsculo* de Stephenie Meyer. Este libro es la primera parte de una saga que consta de cuatro libros: *Crepúsculo*, *Luna nueva*, *Eclipse* y *Amanecer*. Tiene 505 páginas, pero son muy fáciles de leer. Es una novela romántica y, a la vez, muy intrigante. La autora es Stephenie Meyer; el libro se publicó en el 2005 y se puede leer en castellano en varias ediciones (Punto de Lectura, Alfaguara...). El libro habla de una joven de 17 años llamada Bella Sguanter, que acaba de trasladarse al estado de Washington. Aunque parezca un lugar como otro cualquiera, no es así. Ese lugar esconde grandes misterios. Durante los primeros días, Bella se instala en su nueva casa donde vive con sus padres y hace nuevos amigos. Bella se fija en la familia Cullen, una familia de lo más rara, siempre están solos. Concretamente se fija en Edward Cullen. Poco a poco se da cuenta de que está locamente enamorada de él, aunque hay algo raro, según él, que le impide salir con ella. Al final Bella descubre que él no es un chico normal y corriente. Edward Cullen es un joven vampiro que, aunque no lo parezca ya que su apariencia es la de un chico de 17 años, en realidad tiene 108 años. Edward presenta a Bella en su casa y ella va averiguando cada vez más y más cosas

interesantes sobre los vampiros. Como, por ejemplo, que no comen, sólo se alimentan de sangre humana, aunque esta familia de vampiros no es como las demás. Ellos se alimentan únicamente de sangre animal. Más adelante surgen problemas. Unos vampiros que se alimentan de sangre humana deciden ir a por Bella. La familia Cullen defiende a Bella de todos los ataques, porque aunque sólo sean tres vampiros (Laurent, James y Victoria) tienen unas dotes increíbles. Al final James muere y Victoria, su pareja, quiere vengarse...

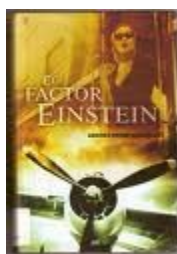
Andrea Chinchilla (2º de ESO)

- *La puerta oscura I. El viajero* de David Lozano Garbala. Ediciones SM-FSM. **Sinopsis:** El viajero es el primer título de la trilogía La Puerta Oscura de David Lozano. En la primera entrega Pascal, el protagonista, inicia un remoto viaje de pesadilla, una distancia mayor que la que separa la vida de la muerte, el camino del Infierno, la senda de los condenados. Un horizonte lúgubre que le obligará a enfrentarse no sólo a peligros desconocidos, sino a sus propios miedos. Pascal descubrirá a lo largo de ese periplo irreal al que se ve arrastrado criaturas, paisajes y riesgos que nunca había imaginado.

Opinión: Me parece que es un libro que está muy bien para la gente a la que le gusten los libros de intriga y un poco de terror. Creo que es un gran libro.

Sara Bedoya (2º de ESO)

- *El factor Einstein* de Andrés Pérez Domínguez. Ediciones Martínez Roca. **Resumen:** Meses antes de que estalle la Segunda Guerra Mundial, Leo Szilard, físico húngaro refugiado en Estados Unidos, tiene la certeza de que los nazis preparan una bomba para utilizarla en la Guerra que se avecina. El prestigioso Albert Einstein, padre de la Teoría de la Relatividad, es la clave para

conseguir que el bando norteamericano pueda adelantarse a los perversos planes del Führer. La espía alemana Frida Klein, una importante física alemana es enviada por el servicio secreto nazi a Estados Unidos para inflirtarse entre la comunidad científica y adelantarse a los planes de Einstein, pero en su misión descubrirá que Albert Einstein es algo más de lo que habría podido imaginar.

Natalia Lupoian (2º de ESO)

- *El palacio de la medianoche* de Carlos Ruiz Zafón. Editorial Booket (Planeta). **Sinopsis:** Ben, Sheere y sus amigos viven en Calcuta. Cada día ven pasar un tren por la ciudad a media noche. Ben y Sheere tienen un pasado en común, pero nadie lo sabe. Cada momento que pasa, van descubriendo todos ellos cosas de lo que les atemoriza a cada uno.

Opinión: El libro está muy bien para la gente a la que le gusten los libros de misterio y acción, ya que en todo momento suceden cosas. Está muy bien.

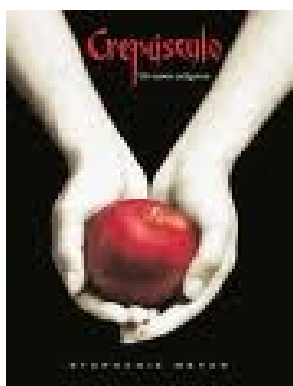
Ferran Sànchez (2º de ESO)

- *Yo también soy una maniática* de Aidan Macfarlane y Ann McPherson es un libro para adolescentes de entre 13 y 14 años. En este libro puedes encontrar respuestas a todas las preguntas o dudas que un adolescente puede tener (sobre los cambios que va teniendo el cuerpo cuando te vas haciendo mayor, la aparición del acné, etc.). En definitiva, este libro puede resolver las dudas de cualquier joven, tanto si es chico como chica. El libro *Yo también soy una maniática* es la continuación del titulado *El diario de un joven*

maniático, de los mismos autores, Aidan Macfarlane y Ann Mcpherson. Este libro lo escribieron con la intención de resolver todas las dudas de cualquier adolescente, dudas que ellos mismos habían tenido a lo largo de su adolescencia. Este libro lo puedes encontrar en varios idiomas (gallego, catalán y castellano).

Dayana Muñoz (2º de ESO)

- *La saga crepúsculo* de Stephenie Meyer. Esta saga cuenta la historia de un vampiro llamado Edward que se enamora de una chica llamada Bella. Se enamora de ella pero su amor es imposible porque un vampiro y una mortal no pueden salir juntos. Se enteran los vulturis (Reyes de los vampiros) y le dan a Edward dos opciones: o convertirla en vampiro o matarla. Bella también tiene otro pretendiente, Jakob, un hombre lobo que está preparado para matar vampiros... Y surgen más complicaciones... Pero ya no cuento más. El cuarto libro de la serie es el más interesante... A mí me gusta mucho este libro porque hay amor, peleas, desamores... Y, sobre todo, que cuando empiezas a leerlo, no puedes dejarlo, y no se hace largo. Son cuatro libros: Crepúsculo, Luna nueva, Eclipse y Amanecer.

Jennifer Palacios (2º de ESO)

- *Anécdotas de enfermeras* de Elisabeth G. Iborra (Editorial Debolsillo). Este libro es la demostración de que las leyendas urbanas sobre enfermeras se quedan muy cortas respecto a la realidad. Que la imaginación de la mente colectiva no llega a la altura de las anécdotas que las enfermeras de este país viven a diario en los centros sanitarios: los enfermos y sus familiares que acuden a estos centros parecen ir en un estado de nerviosismo y despiste que los lleva a protagonizar hazañas verdaderamente surrealistas. La capacidad de sorpresa de

estos profesionales es infinita; el ser humano nunca dejará de asombrarles. La misma impresión tendrá el lector: cuando crea que eso es lo más increíble que ha leído jamás, enseguida se topará con un suceso aún más hilarante, desternillante, curioso, escatológico, bestia, alucinante, inaudito, impensable...

Laila Bahhar (2º de ESO)

- *Memorias de Idhún* de Laura Gallego García. Jack, un adolescente normal y corriente cuyos padres son asesinados por Kirtash, se une a un grupo idhunita disidente en la Tierra llamado la Resistencia, el cual se encarga de que dichos asesinos no sigan ultimando a los exiliados idhunitas en nuestro mundo y encontrar al dragón y al unicornio para hacer cumplir la Profecía. Junto a Alsan, un príncipe redimido, Shail, un joven mago estudioso, y Victoria, una muchacha de su edad que puede utilizar magia, trata de averiguar cuál es su papel en la guerra y cuál es la inexplicable relación que tienen él y Victoria con Idhún... Este libro es muy bueno; ha hecho que muchos jóvenes dejen las consolas y se pongan a leer y a divertirse con la lectura. A mí este libro me ha encantado y emocionado muchísimo y sus continuaciones (*Memorias de Idhún II: Triada*; *Memorias de Idhún III: Panteón*), mucho más.

Joana Jacome (2º de ESO)

- *El curso en que me enamoré de ti* de Blanca Álvarez. Editorial Planeta & Oxford. Este libro trata de manera realista de la injusticia que hay en muchos lugares. La llegada de un nuevo alumno procedente de un centro de acogida convulsiona la vida de un centro escolar de clase acomodada. La actitud abierta de tres amigos que lo acogen y protegen despierta las iras de una banda neonazi.

No satisfechos con burlarse del nuevo alumno, querían conseguir que los demás se apartaran de él, molestos por no lograr lo que querían, también intentan hacerles la vida imposible a sus amigos... Elegí este libro porque no es como los demás (*amor, amor, y nada más*); habla de la realidad, de lo que ocurre siempre (los que son ricos quieren tener razón y ganar siempre). Sirve para que uno sepa valorar la verdadera amistad y no juzgar por lo que se ve.

Raiane Ferreira (2º ESO)

- *El diari lila de Carlota* de Gemma Lienas (editorial Empúries). Carlota observa el juego de la abuela con sus gafas lilas y muchas situaciones cotidianas que resultan injustas y discriminatorias. El libro hace preguntas como: ¿por qué se da más importancia al físico de las chicas que al de los chicos?, o ¿quién se ha inventado que los hombres siempre toman la iniciativa?... Este libro nos invita a reflexionar sobre la situación de la mujer en el mundo de hoy, a descubrir situaciones injustas con la mujer y a pensar por qué las mujeres sufren discriminación.

Ana Díaz (2º de ESO)

- *Marina* de Carlos Ruiz Zafón. Es un libro muy bonito; es de misterio y amor a la vez. Cuenta la historia de un niño llamado Oscar Draí que se escapa de un internado y conoce a una chica llamada Marina. Juntos descubren muchísimas cosas: lo que se siente al querer y apreciar a una persona, lo que se siente al perderla... Este libro es de Carlos Ruiz Zafón, autor que nació el 25 de septiembre de 1964 en Barcelona, pero que vive en Los Ángeles. También ha escrito otros libros, como *La sombra del viento*, *El juego del ángel*, *El príncipe de la niebla*, *El palacio de la medianoche*, *Las luces de septiembre*, etc. Los que más me gustan a mí son *Marina* y *El juego del ángel*.

Anggi Caterine (2º de ESO)

Els professors recomanen...

- *Tiempo de memoria* de Carlos Fonseca. Ed. Temas de hoy.

Els escriptors y periodistes Almudena Grandes, Carlos Fonseca i Julia Navarro el dia de la presentació del llibre a Madrid.

¿Puede un solo individuo cambiar el curso de la historia? ¿Se habría producido la guerra civil española si Franco hubiera muerto antes del 18 de julio? ¿La postguerra habría sido menos sangrienta si otro general hubiese liderado el bando nacional? ¿Son los historiadores e hispanistas extranjeros los más documentados y ecuanímenes para enjuiciar nuestra historia reciente? Estas preguntas y sus respuestas se desgranán a lo largo de las páginas de *Tiempo de memoria*, una novela de trasfondo real escrita por Carlos Fonseca, periodista y escritor, famoso por *Las trece rosas*, libro llevado al cine.

Carlos Fonseca, periodista en diversos medios madrileños, es un autor interesado en la peripecia humana de seres anónimos a los que la guerra convirtió en seres especiales, como las trece muchachas fusiladas en Madrid, Rosario dinamitera, la joven protagonista del poema de Miguel Hernández a quien un barreno segó la mano con sólo quince años, y José, el personaje que inspira su última obra, *Tiempo de memoria*.

José es un joven castellano de poco más de veinte años, de familia republicana, que sueña con hacer carrera de militar. Es el mayor de ocho hermanos y muy despierto en la escuela. El maestro le anima a estudiar pero la situación familiar no se lo permite, aunque su madre había iniciado la carrera de maestra en tiempos pasados más prósperos. Con sólo dieciséis años, siempre animado por el maestro del pueblo, se estrena como corresponsal del periódico salmantino *El Adelanto*, en el que siguió colaborando hasta su incorporación al ejército. Como todos los jóvenes con ambición

pero sin padrinos, es enviado al norte de África, donde muchos lograban irse abriendo camino.

El libro retrata el ambiente cuartelero de Ceuta y de la ciudad en los días previos al golpe. Refleja cómo un chaval idealista e impulsivo planea un atentado contra Franco cuando éste llegue a Ceuta en el vuelo del famoso *Dragon Rapide*. Cómo se precipitan los hechos y cómo repercuten en su familia, allá en un lejano pueblo del oeste castellano.

Un libro más de la guerra civil española. Otra historia de viejos dicen algunos, cosa totalmente falsa. La guerra civil fue un historia de todas las edades y sobre todo de jóvenes: los miles y miles que murieron por los dos bandos. Otra historia de la guerra, como tantas y tantas películas, y tantos libros siguen apareciendo sobre la segunda guerra mundial, el holocausto nazi y todas sus consecuencias.

Tiempo de memoria apareció el 2009, aunque la historia completa se desveló el 2007 a raíz de la publicación de un volumen muy documentado sobre la república, la guerra y la represión en Ceuta. Fue presentado en las poblaciones donde transcurre la historia y en varias ciudades importantes; no en Barcelona, donde ya había pasado Sant Jordi. Hasta ahora no me había decidido a hablar de este libro porque he vivido muy de cerca su gestación y su parto. Y todo me ha generado enormes dudas, ilusión y también lágrimas, que ahora me veo capaz de comentar por escrito.

El cabo José Rico, protagonista de *Tiempo de memoria*, fue el hermano mayor de mi padre.

Agustina Rico

7. ESPORTS

Dels equips esportius del nostre institut presentem avui l'equip femení de futbol sala amb el seu entrenador, Eusebio Alegre.

El lleure
és educació

**XIV Diada de
l'Ensenyament Públic**

9 de maig de 2010
Sta. Coloma de Gramenet

Plaça de la Vila, Mas Fonollar i Can Sisteré

SC+

Ajuntament
de Santa Coloma
de Gramenet

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Educació